

Rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 5A 237/2011 - 124-127 ze dne 15. února 2013 v právní věci žalobkyně: PhDr. H. P., proti žalovanému: Ministerstvo kultury, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. června 2011, č. j. MK 33892/2011 OPP, sp. zn. MK-S 8503/2011 OPP:

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí vydané Národním památkovým ústavem (dále jen „NPÚ“) dne 8. 6. 2011, č. j. NPÚ-391/2630/2011. Tímto rozhodnutím povinný subjekt odmítl žádost žalobkyně o informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“ či „zákon“).

Žalobkyně v podané žalobě uvádí, že dne 30. 5. 2011 si vyžádala od povinného subjektu (NPÚ) informaci - zaslání lokačního soupisu předmětů instalovaných v “hostinském pokoji” SH Šternberku, a to včetně uvedení původu těchto předmětů dle “základní evidence”. Následně obdržela rozhodnutí ze dne 8. 6. 2011 č. j. NPÚ-391-2630/2011, kterým byla žádost odmítnuta. Proti tomuto rozhodnutí podala dne 13. 6. 2011 odvolání, ve kterém namítala zejména nicotnost rozhodnutí, neboť ho vydal „non subjekt“, jelikož organizační složka NPÚ není povinným subjektem dle § 2 odst. 1 InfZ. K věcné stránce důvodů odmítnutí žádosti uvedla, že jsou v rozporu se zákonem, neboť nelze ústavně garantované právo na informace omezovat “podzákonnými normami”, nějakou “Metodikou pro zpracování, vedení a uchování evidence mobilárních fondů č. 13”, která připouští poskytování informací nějaké blíže nespécifikované skupině žadatelů o informace (tzv. “badatelů”), avšak nastavuje “mimozákonné” omezení práva na informace, např. nějaké “prokazování důvodů žádosti”, což je mez nezákonná. Neexistuje-li zákonná mez odůvodňující neposkytnutí žádané informace (že tato mez neexistuje je zřejmé z toho, že informace jsou poskytovány v režimu “badatelském”), nelze v přístupu k žádané informaci bránit. S ohledem na shora uvedené je dle žalobkyně zřejmé, že tvrzené důvody odkazem na § 11 odst. 1 písm. a) InfZ neobstojí, neboť žádané informace zjevně neslouží “výhradně” (!) pro vnitřní potřebu povinného subjektu. Žalovaný odvolání zamítl. K namítané nicotnosti rozhodnutí ze dne 8. 6. 2011 č. j. NPÚ-391-2630/2011 žalovaný uvedl: „Dle článku VII. bodu 2 Hlavního organizačního řádu NPÚ jsou ředitelé územního odborného pracoviště oprávněni jednat jménem NPÚ zejména v záležitostech spadajících teritoriálně do rozsahu působnosti jimi řízených územních odborných pracovišť. Dne 15. 4. 2011 byl vydán metodický pokyn Postup při vyřizování žádostí o informace podle InfZ, ve kterém je dána územním odborným pracovištím, resp. jejich ředitelům, možnost vyřídit žádost o informaci vydáním rozhodnutí o jejím odmítnutí.“ Toto konstatování však dle žalobkyně nepostačuje k vyvrácení námitky nicotnosti rozhodnutí, neboť z rozhodnutí je zřejmé, že ředitel organizační složky je oprávněn jednat jménem NPÚ, tedy „subjektu“, nikoli jménem „non-subjektu“, který není povinným subjektem.

Žalobkyně dále namítá, že žalovaný nikterak nevyvrátil odvolací námitky, že informaci lze podle § 11 odst. 1 písm. b) InfZ odmítnout pouze tehdy, vztahuje-li se výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu. Závěr žalovaného, že „důvod odmítnutí žádosti o informace, dle § 11 odst. 1 písm. a) InfZ, je v souladu se zákonem, protože jde o informace, které se vztahují výlučně k vnitřním pokynům NPÚ... v rozporu s takto zakotvenou ochranou je poskytnutí seznamu předmětů komukoliv z veřejnosti, neboť může dojít ke zneužití této informace“ je v rozporu s odůvodněním odvoláním

napadeného rozhodnutí, v němž se uvádí, že údaje z evidence mobilárních fondů lze poskytnout z „badatelských důvodů“, čímž je ovšem vylučováno tvrzení žalovaného o údajné nemožnosti poskytnutí žádaných údajů o předmětech z mobilárních fondů (nacházejících se v určité místnosti jednoho z objektů povinného subjektu) „komukoli z veřejnosti“. Z tohoto důvodu je pak napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost (vnitřní rozpornost) a nedostatek důvodů. Žalobkyně odkazuje na judikaturu NSS, zejm. na rozsudek ze dne 17. 2. 2011 č. j. 1 As 105/2010 – 73. Nejvyšší správní soud uvedl, že povinné subjekty musí v každém konkrétním případě uvážit, zda je nezbytné odepřít poskytnutí informací, které mají charakter vnitřních pokynů. Jinými slovy, zákon poskytuje povinným subjektům v dispozici této normy velký prostor pro správní uvážení, zda budou postupovat dle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, a omezí právo na informace. Svůj postup musí povinné subjekty řádně odůvodnit. V opačném případě, při faktické absenci jakékoliv úvahy o tom, proč má být v daném případě přistoupeno ke konkrétní ze dvou připadajících alternativ, by se totiž jednalo buď o rozhodování automatické, které však předmětné ustanovení nezakládá (na rozdíl od § 11 odst. 2 a 4 téhož zákona), anebo o rozhodování svévolné, které je nepřipustné (viz rozsudek NSS čj. 2 As 19/2004–92).

S ohledem na shora uvedené má žalobkyně za to, že rozhodnutí povinného subjektu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žadatelku o informace „nezákonně“ znevýhodnilo oproti jiným žadatelům o informace, tzv. badatelům, jimž jsou informace – dle tvrzení povinného subjektu – poskytnuty, prokáží-li „důvod žádosti o informace“, týkající se movitých kulturních památek tvořících tzv. mobiliární fondy, kdy však InfZ s podáním žádosti nespojuje povinnost prokazování důvodnosti žádosti. Nemůže být tedy žalobkyni kladeno k tíži nesplnění zákonem nestanoveného kritéria pro poskytnutí informace, jak činí povinný subjekt („žadatelka však nepoukázala ve své žádosti na žádný z těchto důvodů a z žádosti nijak nevyplývá, z jakého důvodu se žadatelka informací domáhá.“) Jestliže rozhodnutí povinného subjektu opírá důvody odmítnutí žádané informace o nesplnění kritérií InfZ nestanovených, je v důsledku tohoto nepřezkoumatelné pro absolutní nedostatek důvodů, neboť v něm fakticky zcela absentuje úvaha o tom, „proč má být v daném případě přistoupeno ke konkrétní ze dvou připadajících alternativ“, a jeho rozhodnutí opírající se o nezákonná kritéria posuzování žádosti o informace (=prokazování důvodnosti žádané informace), je svévolné a jako takové je nepřipustné.

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě uvedl, že odmítá námitku nicotnosti; oprávnění ředitelů územních odborných pracovišť odpovídat na žádosti podle InfZ vyplývá z „Hlavního organizačního řádu NPÚ“ a i z metodického pokynu ústředního pracoviště. Požadovaná informace má vztah výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu. Žádaná informace je uložena v centrální databázi CastIS, která obsahuje základní a operativní evidenci mobiliárních fondů z památkových objektů, k nimž vykonává NPÚ právo hospodaření. Technické a bezpečnostní parametry této databáze byly projednány s přihlédnutím k požadavkům Policie ČR. Databáze obsahuje citlivé údaje mobiliárních fondů, jichž by mohlo být ze strany třetích osob zneužito, přístup do databáze je proto upraven vnitřním pokynem NPÚ. Pověření pracovníci zajišťují výběry a vyhledání informací pro jiné odborné pracovníky či pro cizí osoby, avšak pouze z důvodů služebních (pro účely Policie ČR) či z důvodů badatelských. Badatelům lze zpřístupnit jen kartotéku evidenčních listů a to pouze na základě potvrzení badatelského zájmu a po ověření jejich totožnosti. To tedy neznamená, že informace nelze poskytnout nikomu z veřejnosti, nýbrž že je nelze poskytnout každému. Žalovaný je povinen spravované statky chránit před znehodnocením či krádeží a je toho názoru, že odmítnutí žádosti je v souladu s ústavně konformním výkladem čl. 18 odst. 4 Listiny. Žalovaný dále poukazuje na judikaturu ve věcech žalobkyně a na § 60 odst. 7 s.r.s., neboť má za to, že dle jeho názoru šikanózní výkon práva ze strany žalobkyně by mohl být důvodem pro nepřiznání náhrady nákladů řízení. Žalobkyně samoúčelně napadá postup

správních orgánů, lpí na formalismu, avšak samotný základ sporu – prvotně vyžádaná informace – je pro žalobkyni většinou zcela bez významu.

Soud ze spisového materiálu zjistil následující skutečnosti:

Žalobkyně si dne 30. 5. 2011 vyžádala od NPÚ informaci - zaslání lokačního soupisu předmětů instalovaných v “hostinském pokoji” SH Šternberku, a to včetně uvedení původu těchto předmětů dle “základní evidence”. NPÚ žádost odmítl rozhodnutím ze dne 8. 6. 2011 č. j. NPÚ-391-2630/2011. Uvedl, že vyžádaná dokumentace slouží výlučně pro vnitřní potřebu zaměstnanců a proto žádost odmítá dle § 11 odst. 1 písm. a) InfZ. Proti tomuto rozhodnutí podala dne 13. 6. 2011 odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 30. června 2011, č. j. MK 33892/2011 OPP, sp. zn. MK-S 8503/2011 OPP. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že dle čl. VII. bodu 2 Hlavního organizačního řádu NPÚ jsou ředitelé územního odborného pracoviště oprávněni jednat jménem NPÚ zejména v záležitostech spadajících teritoriálně do rozsahu působnosti jimi řízených územních odborných pracovišť. Dne 15. 4. 2011 byl vydán metodický pokyn Postup při vyřizování žádostí o informace podle InfZ, ve kterém je dána územním odborným pracovištím, resp. jejich ředitelům, možnost vyřídit žádost o informaci vydáním rozhodnutí o jejím odmítnutí. Důvod odmítnutí žádosti o informace dle § 11 odst. 1 písm. a) InfZ, je v souladu se zákonem, protože jde o informace, které se vztahují výlučně k vnitřním pokynům NPÚ. Kromě toho v ust. § 1 zák. č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů, je zakotvena ochrana kulturních památek, péče o památky, o jejich zachovávání a vhodné využívání. V rozporu s takto zakotvenou ochranou je poskytnutí seznamu předmětů komukoliv z veřejnosti, neboť může dojít ke zneužití této informace. Proto lokační soupis předmětů NPÚ nemůže poskytovat. K ochraně kulturních statků je NPÚ vydána směrnice generální ředitelky č. III./2010/NPÚ, podle níž je utajovanou informací souhrnná informace o stavu realizace zabezpečení kulturních statků proti krádežím, loupežím a poškozování cizí věci. Povinný subjekt předměty chrání opatřeními organizační a technické povahy (zamykání prostor, zamykání předmětů do trezorů, zákaz přístupu nepovolaných osob na určitá pracoviště). Odvolací orgán k tvrzením uvedeným v odvolání uvádí, že rozhodnutí NPÚ č. j. NPÚ 391/2630/2011 je po právu a povinný subjekt se v odůvodnění podrobně zabýval všemi aspekty, ze kterých řádně dovodil své závěry.

Žaloba není důvodná.

K namítané nicotnosti rozhodnutí ze dne 8. 6. 2011 č. j. NPÚ – 391/2630/2011 soud konstatuje, že nicotné rozhodnutí je takovým rozhodnutím, které trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Ředitel územního odborného pracoviště byl v daném případě dle vnitřních předpisů povinného subjektu uvedených v odůvodnění napadeného rozhodnutí oprávněn jednat jménem NPÚ a vyřídit žádost o informaci vydáním rozhodnutí o jejím odmítnutí. Prvostupňové správní rozhodnutí v daném případě vydal ředitel Národního památkového ústavu, územního odborného pracoviště v Olomouci, tj. osoba vnitřními organizačními předpisy žalovaného k tomu pověřená. Tato osoba je také pod rozhodnutím podepsána. Skutečnost, že v záhlaví rozhodnutí je označení Národní památkový ústav, územní odborné pracoviště v Olomouci, nelze považovat za natolik intenzivní vadu, která by způsobovala nicotnost, tj. faktickou neexistenci tohoto rozhodnutí.

Soud neshledal žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů. Z rozhodnutí povinného subjektu i odvolacího správního orgánu je zcela zřejmé, že důvodem odmítnutí žádosti o informace byla skutečnost, že vyžádaná dokumentace slouží výhradně pro vnitřní potřebu zaměstnanců věcných odborů

NPÚ, tedy že informace se vztahují výlučně k vnitřním pokynům NPÚ (§ 11 odst. 1 písm. a) InfZ). Povinný subjekt poukázal rovněž na interní předpis (Metodiku pro zpracování, vedení a uchování evidence mobiliárních fondů, čl. 13), který upravuje přístup k informacím základní a průběžné evidence tak, že nahlížení do evidence je možné ze služebních a badatelských důvodů. Žalovaný odvolací správní orgán kromě toho poukázal na ust. § 1 zák. č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů, ve kterém je zakotvena ochrana kulturních památek, péče o památky, o jejich zachovávání a vhodné využívání. Uvedl, že v rozporu s takto zakotvenou ochranou je poskytnutí seznamu předmětů komukoliv z veřejnosti, neboť může dojít ke zneužití této informace, a že proto lokační soupis předmětů NPÚ nemůže poskytovat. Poukázal též na směrnici generální ředitelky NPÚ k ochraně kulturních statků, podle níž je utajovanou informací souhrnná informace o stavu realizace zabezpečení kulturních statků proti krádežím, loupežím a poškozování cizí věci. Tím správní orgány dle názoru soudu zcela jasně vyjádřily, že požadovaná informace je informací, jejíž poskytnutí lze odmítnout dle § 11 odst. 1 písm. a) InfZ, a že její odmítnutí je v tomto konkrétním případě namístež z důvodu ochrany majetku, kulturních statků ve správě NPÚ. Povinný subjekt, resp. žalovaný správní orgán tedy posoudil požadované informace jako informace, které se vztahují výlučně k vnitřním pokynům NPÚ a následně uvážil, že je nezbytné odepřít jejich poskytnutí z důvodu ochrany majetku. Byly tak splněny podmínky, které vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 1 As 105/2010 ze dne 17. 2.2011, na který žalobkyně v podané žalobě odkazuje. Žalobkyně spatřuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů v tom, že žalovaný s poukazem na ust. § 1 zák. č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve kterém je zakotvena ochrana kulturních památek, uvádí, že v rozporu s takto zakotvenou ochranou je poskytnutí seznamů předmětů komukoliv z veřejnosti, neboť může dojít ke zneužití této informace, a zároveň odkazuje na interní předpis, který stanoví, že údaje z evidence mobiliárních fondů lze poskytnout z badatelských důvodů. Soud toto odůvodnění žalovaného za nesrozumitelné a nedůvodné nepovažuje. Je jasné, že správní orgány z důvodu ochrany majetku a možného zneužití informací o tomto majetku odmítají poskytnutí předmětných informací komukoliv bez uvedení důvodů, ale umožňují nahlížení do této evidence ze služebních a badatelských důvodů. Upravuje-li přístup k těmto informacím interní předpis, a to na základě jasně předem daných a reálnými důvody podložených kritérií, jsou tím dány meze správního uvážení, které vylučují libovůli správního orgánu a možné zneužití správního uvážení, neboť je vždy přezkoumatelné, zda zde byl dán interním předpisem stanovený důvod pro možné poskytnutí předmětné informace, ačkoliv obecně je poskytnutí této informace komukoliv z veřejnosti vyloučeno s ohledem na ochranu movitých předmětů, které povinný subjekt spravuje. Zásadně je tedy poskytnutí předmětných informací vyloučeno, připouští se výjimka, a to při splnění podmínek stanovených vnitřními předpisy. Prokázání důvodnosti žádosti ve smyslu těchto vnitřních předpisů tak není v rozporu se zákonem.

Soud přezkoumává žalobou napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), které lze uplatnit pouze v zákonem stanovené lhůtě pro podání žaloby (§ 71, 72 s.ř.s.). Z hlediska žalobních bodů uplatněných žalobkyní v této věci, které nejsou totožné se žalobními body uplatněnými ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 6A 200/2010, neshledal soud podanou žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 5A 238/2011 - 107-111 ze dne 15. února 2013 v právní věci žalobkyně: PhDr. H. P., proti žalovanému: Ministerstvo kultury, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. července 2011, č. j. MK 34507/2011 OPP, sp. zn. MK-S 8648/2011 OPP:

I. Rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 04. 07. 2011, č. j. MK 34507/2011 OPP, sp. zn. MK-S 8648/2011 OPP, s e z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalobkyni se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí vydané Národním památkovým ústavem (dále jen „NPÚ“) dne 14. 6. 2011, č. j. NPÚ-391/2766/2011. Tímto rozhodnutím povinný subjekt částečně odmítl žádost žalobkyně o informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“ či „zákon“).

Žalobkyně v podané žalobě uvádí, že podáním ze dne 19. 5. 2011 si od Národního památkového ústavu jako povinného subjektu vyžádala informaci:

- zaslání instalačního záměru (libreta, koncepce) nově instalované místnosti na SH Šternberku,
- část průvodcovského textu k nově instalované místnosti na SH Šternberku,
- sdělení původní instalační lokace “zařizovacích předmětů” (podle inventurního lokačního seznamu dané místnosti), tj. zda byly či nebyly již dříve prezentovány veřejnosti, a kde.

NPÚ žalobkyni žádanou informaci částečně poskytl a o části neposkytnuté informace vydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti ze dne 14. 6. 2011 č. j. NPÚ-391/2766/2011. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně dne 15. 6. 2011 podala odvolání, ve kterém zpochybňovala důvod odmítnutí poskytnutí informace, tj. údajnou neexistenci informace. Namítala, že informace je u povinného subjektu k dispozici (existuje) a tvrzené důvody jsou nepravdivé. Protože žalobkyni povinný subjekt před vydáním rozhodnutí nedal v souladu možnost se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k podkladům rozhodnutí a navrhnout jejich doplnění, uplatnila spolu s podaným dovoláním důkazy prokazující tvrzení o „existenci informace“, a tedy vyvracející důvody rozhodnutí orgánu 1. stupně. Jako důkazy prokazující existenci („zaznamenanost“ informace) žalobkyně navrhla listiny, výslechy svědků a ústní jednání spojené s místním ohledáním. K navrženým důkazům uvedl žalovaný toto: *„K požadavku předložení lokačních soupisů jako důkazu odvolací orgán podotýká, že jde o vnitřní dokumenty NPÚ, které se neposkytují vně NPÚ, jelikož jejich používání je omezeno vnitřní směrnici generální ředitelky č. III./2010/NPÚ, o ochraně utajovaných skutečností a příkazem generální ředitelky č. X./2009/NPÚ, k zajištění bezpečného využívání centrální databáze CastIS s tím, že např. ze systému CastIS existuje přímý výstup pro potřeby Policie ČR“. Uvedené tvrzení dle názoru žalobkyně neobstojí s ohledem na ust. § 17 SR. Dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný předesílá právní názor, že „...správní řád má sice zakotven výslech svědka, výslech znalce, důkaz listinou anebo ohledáním, v tomto případě se tyto instituty na řízení podle InfZ neaplikují. Podle § 20 odst. 4 písm. b) InfZ se sice ustanovení správního řádu použijí pro odvolací řízení, ovšem citované ustanovení má na mysli subsidiární a omezené užití správního řádu na postupy podle InfZ. Tento zákon výše uvedené důkazní instituty nezakotvuje... Odvolací orgán tedy uzavírá, že navrhované dokazování ze strany odvolatelky se v průběhu odvolacího řízení podle InfZ neprovádí“.*

Právní posouzení věci považuje žalobkyně za absurdní. Z žádného ustanovení § 20 odst. 4 InfZ nevyplývá, že by se na odvolací řízení nevztahovalo ust. § 93 odst. 1 SŘ, podle něhož se pro odvolací řízení obdobně použijí ustanovení upravující řízení před orgánem 1. stupně. Opačný výklad dle názoru žalobkyně není možný, neboť by nemohl být naplněn účel správního řízení a „zjištěn stav věci“, při kterém má správní orgán „pečlivě přihlížet ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci“. Podle výkladu žalovaného by pak v řízení podle InfZ bylo zcela irrelevantní, „co uvádí účastník“, protože by se správní orgán tvrzením účastníka nemusel vůbec zabývat s ohledem na „vyloučení možnosti prokázání tvrzení účastníka“ z důvodu „neprovádění dokazování“. Pokud by bez dalšího platilo, že proti tvrzení povinného subjektu o údajné neexistenci informace nebyla možnost obrany, tedy pokud by nebylo možno vůbec prokázat tvrzení účastníka o existenci informace, nemělo by odvolací řízení žádný smysl, protože účastník řízení by byl zcela zbaven svých práv. Jestliže podle „výkladu“ žalovaného nevede správní orgán 1. stupně žádné řízení o vydání rozhodnutí a prvním úkonem směrem k žadateli je údajně až samo vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti, žadatel tak má možnost se proti důvodům rozhodnutí bránit AŽ ve fázi odvolacího řízení. V intencích uvedeného právního názoru se pak ovšem v řízeních podle InfZ vždy platí důvod dle § 82 odst. 4 SŘ, protože žadatel o informaci nemá možnost před vydáním rozhodnutí o odmítnutí žádosti tvrdit nějaké skutečnosti a navrhnout nějaké důkazy, takže všechny skutečnosti a všechny důkazy jsou ve smyslu ust. § 82 odst. 4 SŘ vždy přípustné. Právní názor žalovaného, že se v řízeních podle InfZ vůbec neprovádí dokazování, vyvrací judikatura NSS, srov. např. rozsudek NSS ze dne 11. 4. 2011 č. j. 2 Ans 8/2010 – 68 (byť tento se týká řízení o stížnosti podle § 16a InfZ, nikoli odvolacího řízení podle § 16 InfZ).

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě uvedl, že ponechává na právním posouzení soudu, zda lze námitky žalobkyně stran postupu žalovaného v odvolacím řízení považovat za opodstatněné, přesto však poukazuje na koncentraci odvolacího řízení dle § 82 odst. 4 správního řádu. Řízení dle InfZ je koncipováno jako řízení s pevně stanovenými lhůtami, odvolací orgán rozhoduje ve lhůtě 15ti dnů. Pokud by bylo nutno provádět časově náročné dokazování, tyto ustanovení cílící na rychlost řízení by pozbyla význam. Žalovaný dále poukazuje na judikaturu ve věcech žalobkyně a na § 60 odst. 7 s.ř.s., neboť má za to, že dle jeho názoru šikanózní výkon práva ze strany žalobkyně by mohl být důvodem pro nepřiznání náhrady nákladů řízení. Žalobkyně samoúčelně napadá postup správních orgánů, lpí na formalismu, avšak samotný základ sporu – prvotně vyžádaná informace – je pro žalobkyni většinou zcela bez významu.

Soud ze spisového materiálu zjistil následující skutečnosti:

Podáním ze dne 19. 5. 2011 žalobkyně od Národního památkového ústavu jako povinného subjektu vyžádala informaci

- zaslání instalačního záměru (libreta, koncepce) nově instalované místnosti na SH Šternberku,
- část průvodcovského textu k nově instalované místnosti na SH Šternberku,
- sdělení původní instalační lokace “zařizovacích předmětů” (podle inventurního lokačního seznamu dané místnosti), tj. zda byly či nebyly již dříve prezentovány veřejnosti, a kde (důkaz – příloha 1).

NPÚ žalobkyni na její žádost odpověděl (č. j. NPÚ-391/2446/2011 ze dne 30. 5. 2011). Žalobkyně podala dne 7. 6. 2011 stížnost, ve které poskytnutí informací označila jako částečné. NPÚ následně žalobkyni zaslal „autoremeduru k odpovědi na žádost o informaci“ (č.j. NPÚ-391/2630/2011 a ze dne 14. 6. 2011), ve které žalobkyni poskytl některé další informace a zároveň uvedl, že některé informace nelze poskytnout, neboť nejsou k dispozici; v této části bude zasláno rozhodnutí o (částečném) odmítnutí žádosti. O části neposkytnuté informace vydal NPÚ rozhodnutí o odmítnutí žádosti ze dne 14. 6. 2011 č. j. NPÚ-

391/2766/2011. Uvedl, že informace týkající se prezentace předmětů v minulosti není informací zaznamenanou ve smyslu § 3 odst. 3 InfZ.

Proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti podala žalobkyně odvolání, ve kterém zpochybňovala důvod odmítnutí poskytnutí informace, tj. údajnou neexistenci informace. Namítala, že informace je u povinného subjektu k dispozici (existuje) a tvrzené důvody jsou nepravdivé. Žalobkyně navrhla provedení důkazů (lokalizační soupisy předmětů, svůj výslech, videozáznamy, výslechy svědků atd.).

O odvolání rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 7. 2011 č. j.: MK 34507/2011 OPP, sp. zn.: MK-S 8648/2011 OPP. Žalovaný uvedl, že: „K požadavku předložení lokačních soupisů jako důkazu odvolací orgán podotýká, že jde o vnitřní dokumenty NPÚ, které se neposkytují vně NPÚ, jelikož jejich používání je omezeno vnitřní směrnici generální ředitelky č. III./2010/NPÚ, o ochraně utajovaných skutečností a příkazem generální ředitelky č. X./2009/NPÚ, k zajištění bezpečného využívání centrální databáze CastIS s tím, že např. ze systému CastIS existuje přímý výstup pro potřeby Policie ČR“. Dále pak uvedl, že „pokud jde o výslechy osob, InfZ s takovými důkazy nepočítá. Důkazy výslechem osob se provádějí např. v občanském soudním řízení a trestním řízení“. Žalovaný dále konstatoval, že „...správní řád má sice zakotven výslech svědka, výslech znalce, důkaz listinou anebo ohledáním, v tomto případě se tyto instituty na řízení podle InfZ neaplikují. Podle § 20 odst. 4 písm. b) InfZ se sice ustanovení správního řádu použijí pro odvolací řízení, ovšem citované ustanovení má na mysli subsidiární a omezené užití správního řádu na postupy podle InfZ. Tento zákon výše uvedené důkazní instituty nezakotvuje. (...) Odvolací orgán tedy uzavírá, že navrhované dokazování ze strany odvolatelky se v průběhu odvolacího řízení podle InfZ neprovádí“. Dále k právnímu posouzení věci žalovaný uvedl: „Z výkladových komentářů k ustanovení § 3 odst. 3 InfZ se informací rozumí obsah psaný či tištěný na papíře či uložený v elektronické formě nebo jako zvuková, vizuální nebo audiovizuální nahrávka; jde tak především o dokumenty, záznamy jednání, skutečností nebo informace a jejich soubory. Pokud informace nebyla na nosičích zaznamenaná, nejedná se o informaci v režimu dle InfZ“.

Proti tomuto rozhodnutí směřuje žaloba.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Podle ust. § 20 odst. 4 InfZ platí, že pokud tento zákon nestanoví jinak, použijí se při postupu podle tohoto zákona

a) pro rozhodnutí o odmítnutí žádosti,

b) pro odvolací řízení,

c) v řízení o stížnosti pro počítání lhůt, doručování a náklady řízení ustanovení správního řádu; dále se při postupu podle tohoto zákona použijí ustanovení správního řádu o základních zásadách činnosti správních orgánů, ustanovení o ochraně před nečinností a ustanovení § 178; v ostatním se správní řád nepoužije. Z uvedeného je zřejmé, že správní řád se na rozhodování o odvolání použije, aniž by zákon jeho užití jakkoliv omezoval. Soud proto nemůže souhlasit se žalovaným správním orgánem, že citované ustanovení má na mysli subsidiární a omezené užití správního řádu a že nepočítá s prováděním důkazů v odvolacím řízení. Je sice pravda, že řízení dle InfZ je koncipováno jako řízení s pevně stanovenými lhůtami pro procesní úkony povinných subjektů i odvolacího správního orgánu (§ 16 InfZ) a že vzhledem k charakteru řízení bude provádění důkazů v odvolacím řízení dle InfZ výjimečné, přesto však v případě, kdy účastník správního řízení na podporu svého tvrzení navrhne provedení důkazů, nelze tento návrh odmítnout pouze s odůvodněním, že v odvolacím řízení dle InfZ důkazy provádět nelze. Obstát nemůže ani poukaz na ust. § 82 odst. 4 správního řádu zakotvujícího zásadu koncentrace řízení, neboť správní řád se podle ust. § 20 odst. 4 písm. a) InfZ použije až pro rozhodnutí o odmítnutí žádosti, nikoliv pro řízení, které tomuto rozhodnutí předcházelo. Žadatel o informaci tak provedení důkazů dříve než v odvolání uplatnit nemohl (§ 80 odst. 4 správního řádu).

Protože žalobkyně v odvolání navrhla provedení řady důkazů, měl odvolací správní orgán posoudit a rozhodnout, zda navržené důkazy provede, event. které z navržených důkazů provede a které nikoli. Není povinností správního orgánu důkazy provést, je však jeho povinností odůvodnit, proč navržené důkazy neprovede, z jakého důvodu považuje jejich provedení za nadbytečné. Skutečnost, že tak žalovaný správní orgán neučinil, zakládá podstatnou vadu řízení, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, a je proto důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). V dalším řízení bude žalovaný povinen vypořádat navržené důkazy, a to tak, že je buď provede, nebo odůvodní, proč jejich provedení považuje za nadbytečné, pro věc irelevantní apod. Soud dodává, že relevantnost žalobkyní navržených důkazů je třeba hodnotit ve vztahu k původní žádosti žalobkyně o informace, tj. k otázce, zda „zařizovací předměty“ původní instalační lokace místnosti na SH Šternberku, byly či nebyly již dříve prezentovány veřejnosti. Otázka tedy stojí tak, zda takováto informace je u povinného subjektu zaznamenána, ať v psané či tištěné podobě, či uložena v elektronické formě.

Pokud jde o náklady řízení, žalovaný ve věci úspěch neměl, náhrada nákladů řízení mu proto nepřisluší (§ 60 odst. 1 s.ř.s.). Soud však náhradu nákladů řízení nepřiznal ani úspěšné žalobkyni, a to podle § 60 odst. 7 s.ř.s., přičemž důvody zvláštního zřetele hodné spatřuje v následujících skutečnostech:

Žalobkyně, popřípadě odborová organizace (jejímž jménem žalobkyně jedná), vedla a dosud vede před Městským soudem v Praze, řadu sporů, kde žalovaným je až na výjimky Ministerstvo kultury a Národní památkový ústav, a které se ve většině případů týkají poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím, přičemž předmětem žádostí žalobkyně (příp. odborové organizace, jejímž jménem žalobkyně jedná), bývají vesměs otázky, které nemají žádný vztah k životní sféře žalobkyně (příp. se netýkají činnosti odborové organizace, za niž žalobkyně jedná) a v některých případech se dají označit za zjevně šikanózní již samotné žádosti, šikanózní výkon práva žalobkyní (příp. odborovou organizací, za niž žalobkyně jedná) lze pak vysledovat i v mnohých soudních řízeních.

Např. ve věci sp. zn. 5 Ca 23/2005 (NSS č. j. 6 As 58/2006 – 84) byl předmětem práva na informaci dotaz PhDr. P. na to, kdo hrabal listí v hradním parku na Bouzově v listopadu 2004, ač tak podle názoru žalobkyně činit neměl, a kdo nehrabal listí, ač tak činit podle jejího náhledu měl, a dále na složení zdíciho materiálu při opravě mostu na hradě.

Ve věci sp. zn. 7 Ca 216/2008 se žalobkyně domáhala na základě svého práva na svobodný přístup k informacím zaslání rozsudků dvou konkrétních soudkyň. Žalobkyně podala žádost dne 27. června 2008. Dne 14. července 2008 byla vyzvána k doplnění žádosti o informace. Ač výzva k odstranění vad žádosti o poskytnutí informace nebyla vydána v zákonné 7denní lhůtě, směřovala k odstranění vad podání tak, aby bylo postaveno najisto, jaké rozsudky mají být žalobkyni zaslány, aby informace mohly být poskytnuty v celém požadovaném rozsahu. Splnění výzvy k upřesnění žádosti záleželo pouze v konkretizaci toho, do jakého období spadá datum podání žalob. Namísto vyhovění výzvě, které by spočívalo v napsání jedné věty (žalobkyně komunikovala se správními orgány prostřednictvím elektronické pošty), žalobkyně podala proti takovému postupu stížnost namítající výlučně nedodržení lhůty k vydání shora popsané výzvy, nikoliv její věcnou nesprávnost. Takový postup žalobkyně dle názoru soudu nesměřoval k získání informace, kterou soud nepochybně hodlal žalobkyni poskytnout, nýbrž pouze k zahájení řízení o stížnosti před žalovaným, tedy v konečném důsledku k oddálení získání informace. Takové jednání je s ohledem na okolnosti výše popsané šikanózním výkonem práva.

Ve věcech sp. zn. 5 Ca 40/2008 a sp. zn. 5 Ca 41/2008 se odborová organizace jednající žalobkyní v každé této věci domáhala zrušení dvou fiktivních negativních rozhodnutí

žalovaného Národního památkového ústavu „vydaných“ na základě zákona o svobodném přístupu k informacím. Spolu s podanou žalobou žalobkyně požádala o osvobození od soudních poplatků a ustanovení právního zástupce. Soud prvním úkonem v řízení oběma žádostem vyhověl, přihlédl přitom k finanční situaci žalobkyně. Žalobkyně se následně domáhala, aby soud ustanovení zástupce zrušil, neboť nedošlo k první poradě s klientem. Soud žádosti nevyhověl, neboť ustanovený advokát byl již ve věci činný (nahlédl do spisu). Proti tomuto usnesení žalobkyně podala kasační stížnost. Ustanovený advokát následně požádal o zrušení ustanovení a přiložil přípis žalobkyně, ze kterého vyplývá, že došlo k narušení nezbytné důvěry. Soud ustanoveného advokáta zprostil a určil jeho odměnu (spočívající v jednom úkonu nahlédnutí do spisu). Následným podáním žalobkyně svou původní kasační stížnost vzala zpět a podala novou, ve které tvrdila, že se soud zcela nedostatečně zabýval tvrzením advokáta o narušení vzájemné důvěry, bylo přitom na něm, aby prokázal, proč a z jakého důvodu k tomu došlo a co mu brání žalobkyni zastupovat. Pokud by soud automaticky vyhovoval podobným návrhům, znamenalo by to dle žalobkyně pro advokáty snadnou možnost, jak se zbavit neoblíbeného a špatně placeného zastupování ex offo. Žalobkyně uvedla, že si není vědoma ničeho, čímž by měla zavdat příčinu ke snížení důvěry ustanoveného zástupce, když vždy poskytovala plnou součinnost. Dále uvedla, že za úkon nebylo třeba přiznávat odměnu, neboť šlo o úkon procesně zcela zbytečný. Zástupce by takto zbytečně mohl studovat spis každý týden, čímž by si vydělal značnou částku. Žalobkyně navrhla, aby soud opravil zřejmou nesprávnost ve výroku usnesení. Návrhu na opravu zřejmých nesprávností soud nevyhověl, proti čemuž žalobkyně podala další kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud rozhodnutí o kasačních stížnostech spojil ke společnému řízení a rozsudky ze dne 31. srpna 2009, č. j. 8 As 49/2009-113, resp. 8 As 51/2009-124, kasační stížnosti zamítl. V odůvodnění pak uvedl: „*Nejvyšší správní soud především konstatuje, že v soudním řízení je zpravidla společným zájmem účastníků i soudu postupovat k meritornímu vyřízení věci. Jinými slovy, neplatí, že cesta je cíl. Situace, kdy žalobkyně usiluje o ustanovení právního zástupce, poté se obratem domáhá jeho zproštění a napadne rozhodnutí, jímž jí není vyhověno, po zproštění zastoupení k žádosti advokáta však vezme kasační stížnost (I.) zpět a další kasační stížností (II.) se domáhá trvání zastoupení, které ovšem i v jiné věci navrhla ukončit, nesvědčí o procesním postupu, jímž by chtěla žalobkyně hájit svá procesní práva se současným zájmem směřovat k vyřízení věci samotné.*“

Zákon o svobodném přístupu k informacím předpokládá, že výkon veřejných subjektivních práv v něm upravených směřuje k uskutečnění cíle sledovaného touto právní normou. Žalobkyně, jak uvedeno výše, svým chováním, jinak právem dovoleným, sleduje vyvolání soudní pře, a to v některých případech i s vědomím, že toto řízení ve svém důsledku k poskytnutí informace nijak nepřispěje. Dle názoru soudu se v těchto případech sice jedná o výkon práva, ale s ohledem na okolnosti o výkon práva závadný, kdy jednání a jeho výsledek se shodují s výsledkem, který mělo právo na zřeteli, ale toto jednání bylo učiněno nikoliv za účelem dosažení výsledků, k jejichž docílení byla žalobkyni propůjčena ochrana, nýbrž aby bylo dosaženo výsledků jiných, které jsou jinak považovány za nevíтанý vedlejší následek tohoto jednání. Takový výkon práva, i když je se zákonem formálně v souladu, je ve skutečnosti výkonem práva jen zdánlivým; účelem zde nebylo vykonat právo, nýbrž samoučelně napadnout postup správního orgánu opravným prostředkem, zatímco dosažení vlastního smyslu a účelu sledovaného právní normou (viz výše) bylo pro žalobkyni nepochybně vedlejší a z jejího hlediska bez významu. Závěry o výkonu práva šikanózním způsobem zde soud činí i s ohledem na rozsah a povahu sporů, jež žalobkyně, resp. odborová organizace jednající žalobkyni u zdejšího soudu vedou (jakkoli z hlediska právní subjektivity je třeba odlišit odborovou organizaci a její předsedkyni, je jednoznačné, že tyto subjekty jednájí nejen ve shodě, ale fakticky jde pouze o úkony jednoho subjektu, a to žalobkyně).

Městský soud v Praze rovněž připomíná, že i Ústavní soud uvedl ve svém usnesení ze

dne 13. 10. 2011 sp. zn. III. ÚS 2800/09, že materiálně se stěžovatelka (v dané věci jí byla odborová organizace, již byla žalobkyně předsedkyní; pozn. Městského soudu v Praze) jeví jen jako účelový nástroj veskrze litigiózního (sudičského) postupu své předsedkyně, jež jejím prostřednictvím vede bezpočet soudních sporů, které často ani vzdáleně nesouvisejí s pracovníprávními vztahy zaměstnanců správ památkových objektů. Tato skutečnost je patrná nejen ze spisového materiálu v projednávané věci, ale i ze zhruba pěti desítek zjevně neopodstatněných podání, jež byla u Ústavního soudu učiněna stěžovatelkou, její právní předchůdkyní či osobně PhDr. H. P.

Poukázat lze rovněž na usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2002 sp. zn. III. ÚS 156/02, kde Ústavní soud uvedl: *Právo na informace je v Listině systematicky zařazeno mezi práva politická, tedy jako prostředek účasti na politickém životě státu. Zaručuje je stát. Právo na informace však nelze chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti či zvidavosti. Je to právo na informaci v politickém slova smyslu, chápanou velmi široce, tj. takovou, kterou člověk žijící ve státě potřebuje k tomu, aby v prakticky dosažitelné míře znal, co se děje na veřejnosti v jeho okolí. Právu na informace odpovídá obecná povinnost, aby nikdo, koho k tomu neopravňuje zákon, a nad míru, ve které ho k tomu opravňuje zákon, nikomu v podání informace nebránil. Právo na informace lze omezit toliko zákonem a to za splnění dvou podmínek: předně že se tak děje za některým z účelů taxativně uvedených v čl. 17 odst. 4 Listiny (opatření v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví nebo mravnosti) a za druhé, že je takové omezení nezbytné, tzn., že cíle omezení jinak v demokratické společnosti dosáhnout nelze.*

Šikanózní výkon práva žalobkyně se projevuje i v nyní projednávané věci, kde žalobkyně podala dne 19. 5. 2011 u povinného subjektu žádost o informaci, následně dne 30. 5. 2011 potvrdila povinnému subjektu doručení průvodcovského textu a průvodního dopisu, zároveň však sdělila povinnému subjektu nesouhlas s vyřízením žádosti o informaci ze dne 19. 5. 2011 a současně vznesla i další novou žádost o informaci podle zák. č. 106, a to zaslání lokačního soupisu předmětu instalovaných v „hostinském pokoji“ SH Šternberku, a to včetně uvedení původu těchto předmětů dle „základní evidence“. O této žádosti rozhodoval následně povinný subjekt samostatným rozhodnutím. Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla u zdejšího soudu projednávána pod sp. zn. 5A 237/2011.

Právě postupné řetězení žádostí o informace, kdy nová žádost o informaci následuje po odpovědi povinného subjektu, je typické pro žalobkyni. V současné době tento senát zdejšího soudu např. řeší tři žaloby žalobkyně, vedené pod sp. zn. 5A 286/2010, 5A 287/2010 a 5A 288/2010, kde žalobkyně nejprve dopisem ze dne 9. 8. 2010 u povinného subjektu Národního památkového ústavu podala široce koncipovanou žádost o informace, následně poté, co byla informována o prodloužení termínu odpovědi na žádost o informace, vyžádala si dopisem ze dne 11. 9. 2010 žádost o informaci vztahující se k použité formulaci „kolektiv zodpovědných pracovníků“ a následně v návaznosti na informaci poskytnutou dopisem ze dne 4. 10. 2010 opět požádala další informace v reakci na text v odpovědi. Jak toto postupné řetězení žádostí žalobkyně o informace tak i shora popsání jednání, jakož i mnohá další podání žalobkyně u zdejšího soudu nepochybně lze považovat za šikanózní výkon práva na informace. Ve všech těchto okolnostech soud spatřuje důvody hodné zvláštního zřetele, pro něž žalobkyni, ač byla v meritu věci úspěšná, nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 7A 88/2011 - 116-128 ze dne 21. února 2013 v právní věci žalobkyně: PhDr. H. P., proti žalovanému: Ministerstvo kultury, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2011, č. j. MK 21365/2011 OPP, sp. zn.: MK-S 4355/2011 OPP:

I. Rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 14. 4. 2011, č. j. MK 21365/2011 OPP, sp. zn.: MK-S 4355/2011 OPP a rozhodnutí Národního památkového ústavu ze dne 10. 3. 2011, č. j. NPÚ-302/1534/2011, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou Městskému soudu v Praze 28. 4. 2011 se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Národního památkového ústavu ze dne 10. 3. 2011 č. j. NPÚ-302/1534/2011, jímž došlo k odmítnutí části žádosti žalobkyně ze dne 25. 2. 2011 o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999Sb. ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o informacích“), spočívající v požadavku na poskytnutí informace zasláním kopie účetního dokladu (resp. více účetních dokladů) na základě, kterého (kterých) bylo v roce 2009 provedeno vyúčtování dotace zřizovatele ve výši 4 356 080,- Kč na výkup movitých kulturních památek z fondu zámku Roztěž pro Státní zámek Dačice.

Žalobkyně v žalobě uvedla, že žádost ze dne 25. 2. 2011 ve znění opravy ze dne 28. 2. 2011 požádala Národní památkový ústav jako povinný subjekt o informaci podle zákona o informacích, a to o zaslání kopie účetního dokladu (resp. více účetních dokladů) na základě, kterého (kterých) bylo v roce 2009 provedeno vyúčtování dotace zřizovatele ve výši 4 356 080,- Kč na výkup movitých kulturních památek z fondu zámku Roztěž pro Státní zámek Dačice. V žádosti poukázala na to, že jde o informaci starou, kterou povinný subjekt disponuje, neboť vyúčtování dotace se provádí k datu řádné účetní závěrky 31. 12. 2009, nejde tedy o informaci, kterou by povinný subjekt musel vytvářet ani o informaci neexistující.

Národní památkový ústav rozhodnutím ze dne 10. 3. 2011 č. j. NPÚ-302/1534/2011 informaci odmítl poskytnout s odůvodněním, že podle § 2 odst. 3 zákona o informacích se na daný případ uvedený zákon nevztahuje, neboť poskytování informací je upraven zákonem č. 563/1991 Sb. o účetnictví (dále jen „zákon o účetnictví“), který je zvláštním právním předpisem oproti zákonu o informacích.

V odvolání proti tomuto rozhodnutí podaném 17. 3. 2011 žalobkyně nesouhlasila s tímto právním závěrem a o odvolání rozhodl žalovaný rozhodnutím žalobou napadeným ze dne 14. 4. 2011 tak, že odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění uvedl, že souhlasí s postupem Národního památkového ústavu, který vycházel z dikce § 2 odst. 3 zákona o informacích; odvolací orgán zákon o účetnictví považuje za zvláštní zákon, který upravuje poskytování informací, a to s odvoláním na ust. § 21a odst. 2 a § 21 odst. 7 téhož zákona, podle něhož „*Povinnost zveřejnění podle tohoto ustanovení se vztahuje na všechny informace účetní závěrky i výroční zprávy s výjimkou těch, na které se vztahuje utajení podle zvláštního právního předpisu*“, kterým je zákon o ochraně utajovaných skutečností č. 148/1998 Sb. V § 21a zákona o účetnictví je pak jasně stanoven rámec dokladů, které se zveřejňují a mohou o nich být podávány informace, mezi ně však nepatří kopie účetních dokladů. Ministerstvo kultury na základě tohoto rozhodlo zamítnutí odvolání.

Žalobkyně s tímto odůvodněním nesouhlasí, namítá, že zákon o účetnictví upravuje poskytování informací ve smyslu povinného zveřejňování informací podle uvedeného zákona tj. v minimálním rozsahu, což však neznamená, že podle zákona o informacích nemohou být

poskytnuty rovněž informace v širším rozsahu na individuální žádost, například právě týkající se konkrétního účetního dokladu o hospodaření povinného subjektu a nakládání s veřejnými prostředky. Má za to, že ust. § 21a zákona o účetnictví není omezením práva na informace dle zákona o informacích, neboť toto ustanovení žalovaný necituje v plném rozsahu. Zamlčel jiná ustanovení téhož zákona a má za to, že poskytnutí vyžádané informace, která není ani výroční zprávou ani účetní závěrkou podle tohoto zákona nebrání žádná zákonná omezení. Poskytnutí účetního dokladu tak nejen zákon o účetnictví nezakazuje, ale naopak výslovně připouští § 21a, větě třetí a čtvrté, které stanoví, že „*Povinnosti účetních jednotek ke zveřejnění či uvedení jiných informací stanovené ve zvláštních právních předpisech /např...../nejsou dotčeny. Ustanovení o účetních záznamech podle tohoto zákona se mohou použít obdobně i v uvedených případech.* Žalobkyně, proto navrhla, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil k dalšímu projednání a rozhodnutí.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal na to, že žádost žalobkyně o informaci byla Národním památkovým ústavem částečně odmítnuta rozhodnutím z 10. 3. 2011, které bylo žalobkyni doručeno 16. 3. 2011. Současně s tímto rozhodnutím ze strany NPÚ bylo žalobkyni doručeno i sdělení - přípis ze dne 10. 3. 2011, téhož č. j. NBÚ-302/1534/2011, kdy v tomto přípise žalobkyni bylo sděleno, že požadavku na zaslání kopie účetních dokladů nemohlo být vyhověno, pročež bylo rozhodnuto rozhodnutím o částečném odmítnutí její žádosti o informace, mimo toto však žalovaný zdůrazňuje, že žalobkyni informace ohledně vyúčtování předmětné dotace poskytnuty byly a to v uvedeném sdělení, kde bylo uvedeno, že výkup předmětů z fondu zámku Roztěž proběhl ve dvou etapách, kolik předmětů bylo v té které etapě vykoupeno a jaká byla výše částek poskytnutých k danému účelu ze strany Ministerstva kultury či výše finančního podílu samotného Národního památkového ústavu. Nad rámec žádosti dále ústav poskytl ve smyslu ust. § 8b odst. 3 zákona o informacích informaci o účelu a podmínkách poskytnutých veřejných prostředků, aby bylo případně ze strany žalobkyně možné zhodnotit hospodárnost jejich využití.

Podle žalovaného povinnost poskytnout žalobkyni požadovanou informaci formou účetního dokladu ze zákona o účetnictví vyvodit nelze, ba naopak z demonstrativního výčtu ust. § 32 zákona o účetnictví plyne, že použití účetních dokladů pro účely vyřízení žádosti o informace ve smyslu informačního zákona nepředpokládá, ke stejnému závěru lze dojít rovněž na základě § 21a odst. 7 zákona o účetnictví, který předpokládá povinnost zveřejňování toliko všech informací účetní závěrky a výroční zprávy, nikoliv tedy účetních dokladů, jejichž kopií se žalobkyně domáhala. Protože účetní doklad není účetní závěrkou ani výroční zprávou, které se ze zákona povinně zveřejňují, žalobkyně podle žalovaného nemá na poskytnutí informace k této formě nárok. Argumentaci žalobkyně v žalobě žalovaný odmítá s odkazem na § 2 odst. 3 zákona o informacích, když zákon o informacích se na poskytování informací v případech, že jejich poskytování upravuje zvláštní zákon, vůbec nevztahuje. Na podporu svého závěru pak žalovaný odkazuje na ust. § 8 odst. 3 zákona o informacích, který obsahuje taxativní výčet informací, jež lze poskytnout k dotazu na příjemce veřejných prostředků. Mimo jména, příjmení, roku narození či místa trvalého pobytu je těmito informacemi toliko výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků, tj. sdělení těchto skutečností jako takových, nikoliv však poskytování účetních dokladů či jejich kopií.

Tvrzení uvedená žalobkyní v bodě 7 žaloby tak považuje za ryze účelové. Povinný subjekt změnil pouze formu poskytnutí požadované informace, tj. neposkytl žalobkyni vyžádané účetní doklady, avšak v přípise z 10. 3. 2011 sdělil obsah těchto dokladů a nad rámec jí požadovaného rovněž informoval o účelu a podmínkách poskytnutých veřejných prostředků. Žalobkyně tak od povinného subjektu informace týkající se předmětné dotace fakticky obdržela.

Poukázal pak rovněž na to, že povinný subjekt se zabýval rovněž nahlížením do

účetních dokladů vzhledem k úpravě v ust. § 34- 41 zákona č. 499/2004 Sb. o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů ve znění pozdějších předpisů.

Dále žalovaný zdůraznil nepolevující aktivitu žalobkyně, která adresuje žalovanému četná podání podle zákona o informacích již řadu let, ohledně charakteru podání odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8As 22/2010-91 a dále na usnesení Městského soudu v Praze 7 Ca 46/2008-183 z 18. 6. 2010, na rozsudek téhož soudu 9 Ca 39/2008-42 a na názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího soudu České republiky v rozhodnutí sp. zn. 21 Cdo 1037/2009, a to v tom smyslu, že jde o výkon práva šikanózní resp. v rozporu s dobrými mravy. Navrhl proto, aby žaloba byla zamítnuta a náklady řízení žalobkyni nepřiznány.

Žalobkyně v replice ze dne 30. 9. 2011 mj. poukázala na to, že povinný subjekt ji podle zákona o informacích již v minulosti poskytl kopie mnoha účetních dokladů, např. četných faktur, které jsou nepochybně účetními doklady, a porušil tak zásadu předvídatelnosti práva, dále požadovala, aby soud vyzval Národní památkový ústav, aby se k tomuto vyjádřil.

Následně podáním dne 14. 2. 2012 doplnila žalobkyně argumentaci v žalobě, poukázala na rozhodovací činnost Nejvyššího správního soudu, ze které nelze dovodit, že by zákon o účetnictví měl být speciálním zákonem upravujícím poskytování informací a zároveň poukázala na vlastní postup povinného subjektu, který účetní doklady respektive jejich části poskytuje, a konkrétně uvedla, kdy se tak stalo /části položkového výpisu z hlavní knihy ke konkrétnímu nákladovému účtu v účetním programu (SW) WAM S-3; tiskový výstup z evidenčního programu SV Colosseum určeného k prodeji vstupenek (účet 602-výnosy z prodeje služeb), které jsou součástí účetního dokladu (příjmového pokladního dokladu). Nesprávnost právního závěru napadeného rozhodnutí tak dovozuje i z toho, že předchozí žádost žalobkyně z 30. 1. 2008 o poskytnutí kopie faktury povinný subjekt vyřídil tak, že žádosti v režimu zákona o informacích nelze vyhovět z důvodu neexistence takové informace a nikoliv proto, že by žádost vůbec nespadala pod režim tohoto zákona (Připojené listiny jsou založené v soudním spise na č.l. 35 až 38).

Z obou jednání (ve dnech 5. 2. 2013 a 21. 2. 2013) se žalobkyně /i její zástupkyně / omluvila, souhlasila s jeho konáním bez její účasti; žalobkyně pak před prvním jednáním požádala, aby soud odročil jednání za účelem vyhlášení rozsudku, aby mohla podat závěrečný návrh písemně. Soud jejímu požadavku vyhověl, protokol z jednání prvního, při němž soud rozhodl o návrzích žalobkyně, žalobkyni zaslal a při druhém jednání její závěrečný návrh před závěrečným návrhem žalovaného přečetl. Žalobkyně se v něm vyjádřila jednak k možnému postupu podle ust. § 16 odst. 4 zákona o informacích s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, jednak oponovala návrhu žalovaného, aby i v případě úspěchu žalobkyni nepřiznal náhradu nákladů řízení, a to s odvoláním na ust. § 75 odst. 1 s.ř.s. s tím, že žalovaným nebylo v průběhu celého správního řízení učiněno skutkové zjištění o závadném výkonu práva ze strany žalobkyně a soud je oprávněn přezkoumávat napadené rozhodnutí jen v mezích žalobou uplatněných bodů, úvahu žalovaného o šikanózním výkonu práva odmítla pak i s odvoláním na to, že z hlediska zákona o informacích je irelevantní motivace žadatele k podání žádosti o informace, návrh, aby soud dle § 60 odst. 7 s.ř.s. nepřiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení má za účelovou, když došlo k závadnému výkonu moci ze strany obou správních orgánů. Dále žalobkyně navrhla, aby soud podal návrh Ústavnímu soudu na zrušení ust. § 60 odst. 7 s.ř.s. a ust. § 104 odst. 2, části věty: „Kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení, je nepřijatelná“. Žalobkyně zejména zdůraznila, že z její strany nejde o závadný výkon práva, nemá možnost se vyjádřit k záměru soudu aplikovat ust. § 60 odst. 7 s.ř.s., kdy toto ustanovení se stalo nástrojem libovůle, a není ani zajištěn možný přezkum takového postupu nadřízeným soudem na základě kasační stížnosti, která je nepřijatelná jen proti výroku o nákladech řízení. Žalovaný setrval na svých závěrech stran posouzení právní otázky aplikace ust. § 2 odst. 3 zákona o informacích, na svém názoru otázce

náhrady nákladů řízení rovněž setrval s poukazem rovněž na konkrétní postup žalobkyně a její zástupkyně v dané věci.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích žalobou uplatněných bodů, jimiž je vázán a vycházel při tom z právního skutkového stavu věci v době vydání rozhodnutí. O námitkách žalobkyně uvážil takto:

Z předloženého správního spisu vyplývá, že žádost žalobkyně ze dne 25. února 2011, resp. opravená 28. února 2011 byla podána u Národního památkového ústavu tak, jak je shora vymezeno a byla tímto povinným subjektem částečně odmítnuta rozhodnutím ze dne 10. 3. 2011 pod č. j. NPÚ-302/1534/2011 „ve smyslu § 2 odst. 3“ zákona o informacích s odůvodněním jak bylo uvedeno shora, že účetní doklad, resp. jeho kopii nelze poskytnout v rámci vyřízení žádosti o informaci v řízení dle zákona o informacích, neboť jde o dokumenty, jejichž oběh a nakládání s nimi probíhá v rámci zvláštního právního režimu, který je stanoven zákonem o účetnictví a tento zákon tak představuje specialitu určité úpravy ve vztahu k zákonu o informacích. V odůvodnění tohoto rozhodnutí pak povinný subjekt rovněž odkázal na to, že žádost byla v části vyřízena kladně přípisem povinného subjektu z téhož dne a pod tímtéž jednacím číslem, kdy informace o výši poskytnuté dotace, podmínky a její účel byly žalobkyni sděleny, protože má na takové informace právo.

Současně s tímto rozhodnutím dne 10. 3. 2011 povinný subjekt žalobkyni zaslal „Odpověď“ na žádost o informaci, podanou 25. února 2011, ve smyslu zákona č. 106/1999Sb...“/toto sdělení také žalobkyně místo rozhodnutí k žalobě připojila, viz čl. 6 soudního spisu) s tím, že požadavek zaslání kopie účetních dokladů byl k její žádosti odmítnut samostatným rozhodnutím, a dále uvedl: „ *K vyúčtování dotace, které byl provedeno v roce 2009, se uvádí, že výkup předmětů z Roztěže proběhl ve dvou etapách. V průběhu první bylo vykoupeno celkem 92 předmětů a dotace z Ministerstva kultury činila 3.900.000,- Kč. K této částce přibyl finanční podíl Národního památkového ústavu, územního odborného pracoviště v Českých Budějovicích ve výši 57 050,- Kč. V průběhu druhé etapy bylo vykoupeno 257 předmětů (z toho 206 kusů paroží), na jejichž výkup poskytlo Ministerstvo kultury částku ve výši 456 080,- Kč. Ve smyslu komentářů k ust. § 8b odst. 3 zákona o informacích Vám dále poskytujeme informaci o účelu a podmínkách poskytnutých veřejných prostředků, aby bylo možné zhodnotit hospodárnost využití veřejných prostředků.*

Snahy o získání mobiliáře ze zámku Roztěž probíhaly již od roku 1992, kdy byl syndikátem novinářů roztěžský zámek nabídnut k prodeji. Prohlášení mobiliáře kulturní památkou v roce 2001 zabránilo jeho rozprodeji a rozptýlení celku významné historické a uměleckohistorické hodnoty. Zároveň probíhal soudní spor o určení vlastníka mobiliáře, který skončil v r. 2008 pro stát neúspěšně na základě právního institutu vydržení movitého majetku. Národní památkový ústav trvale deklaroval záměr získat předmětné sbírky, zcelit je s rodovými sbírkami Dalbergů na SZ Dačice a prezentovat je veřejnosti. Proto stát uplatnil předkupní právo na vybrané předměty a poskytl účelovou dotaci v celkové výši 4 356 080,- Kč, jež cenově odpovídá odbornému posudku Mgr. et Mgr. O. V. ze dne 16. 11. 2008. Předměty byly vybrány především s ohledem na hodnotu historickou, uměleckohistorickou a také z hlediska možností jejich využití při připravované reinstalaci expozice dačického zámku.“/konec citace/.

V odvolání žalobkyně namítla, že zákon o účetnictví není speciálním zákonem ve vztahu k zákonu o informacích, který by poskytnutí informací dle zákona o informacích vylučoval, pro zaslání kopie účetního dokladu, který není skartován a reálně fyzicky existuje, není dáno zákonné omezení.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že Národní památkový ústav postupoval v souladu se zákonem o informacích a též při hodnocení kauzy vycházel z díkce § 2 odst. 3 zákona o informacích, a to, že zákon o informacích se nevztahuje na poskytování informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování. Zvláštní úpravu žalovaný

spatřuje v zákonu o účetnictví, k tomu odkázal na ust. § 21a odst. 2, § 21 odst. 7 a § 21a, s tím, že je jasně vymezen rámec dokladů, které se zveřejňují a mohou o nich být podávány informace; mezi ně však nepatří kopie účetních dokladů.

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že ze strany obou správních orgánů došlo k nesprávnému výkladu a v důsledku toho i aplikaci ust. § 2 odst. 3 zákona o informacích. Zákon o informacích se dle uvedeného ustanovení nevztahuje na poskytování informací, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví, a *dalších informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací*. Zákon o informacích tak představuje obecný právní předpis, jímž jsou stanovena pravidla pro uplatnění práva na informace a řídí se jím povinné subjekty při poskytování informací vždy. Výjimečně podle tohoto zákona nepostupují toliko v případech, kdy právo na přístup k informacím a jejich poskytování je předmětem zvláštní zákonné úpravy, tzn. kdy zvláštní zákon stanoví pro poskytování informací určitého druhu samostatný procesní postup, a to v celé šíři od podání žádosti po rozhodnutí o ní. Takovým zvláštním zákonem je např. zákon č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí. Za zvláštní právní předpis ve smyslu ust. § 2 odst. 3 zákona o informacích však nelze považovat právní předpis, jehož předmětem úpravy není právo na poskytování informací, ale úprava jiných právních vztahů. Zvláštním zákonem proto v tomto smyslu není zákon o účetnictví a omezení práva na informace podle obecné právní úpravy provedené zákonem o informacích tak nemohou představovat ustanovení zákona o účetnictví zakládající adresátům tohoto zákona (vymezeným účetním jednotkám a dalším subjektům) povinnost zveřejňovat určité výstupy svého účetnictví (účetní uzávěrku, výroční zprávu, § 21a tohoto zákona) za stanovených podmínek. Stanovení povinnosti zveřejnit určitou informaci v konkrétním právním předpisu nepředstavuje a contrario zákaz či vyloučení možnosti poskytnout jinou informaci, jíž se povinnost zveřejnění netýká, a to podle obecné úpravy - podle zákona o informacích. Rozhodnutí o částečném odmítnutí poskytnutí požadované informace proto nemůže být založeno na tom, že zákon o účetnictví je zvláštním právním předpisem ve vztahu k zákonu o informacích, tedy důvodu, který v daném případě žalovaný, potažmo orgán prvního stupně dovodil nesprávným výkladem ust. § 2 odst. 3 zákona o informacích.

Informací se podle ust. § 3 odst. 3 zákona o informacích rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakékoli podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního. Podle § 4 odst. 3 zákona o informacích se informace poskytuje ve formátu dle obsahu žádosti. Dle uvedených ustanovení je „informací“ nutno rozumět dokument (čl. 2 odst. 3 Směrnice 2003/98/ES), v daném případě „kopii účetního dokladu“ tj. listinu určitého obsahu. Částečné odmítnutí poskytnutí požadované informace se nemohlo opírat o to, že byla požadována v určité formě, nýbrž muselo by být zdůvodněno zjištěním, že z části obsahuje skutečnost, která zakládá omezení práva na informace podle zákona o informacích (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1As 17/2008 ze dne 7. 5. 2008). Poskytl-li povinný subjekt současně tímž dnem, kdy vydal rozhodnutí o částečném odmítnutí informace žalobkyni ve svém sdělení (v předpokládaném požadovaném rozsahu) obsah či výtah z požadovaného dokumentu /či dokumentů/, popř. i další doprovodné informace, nemá tato skutečnost na posouzení samotné zákonnosti vydaného rozhodnutí o částečném odmítnutí poskytnutí požadované informace, aprobevaného z týchž důvodů žalovaným, vliv.

Soud z uvedených rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí Národního památkového ústavu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle ust. § 78 odst. 1. s.ř.s. Soud v daném případě nepostupoval podle ust. § 16 odst. 4 zákona o informacích a nepřikázal proto současně povinnému subjektu požadované informace žalobkyni poskytnout, neboť dospěl k

závěru, že k takovému postupu nejsou splněny podmínky. Podle tohoto ustanovení lze rozhodnutí zrušit a nařídit poskytnutí požadovaných informací tehdy, jestliže správní orgány odmítly tyto informace poskytnout proto, že tomu brání některá z překážek uvedená v zákonu o informacích (tj. některý z důvodů omezení práva na informace dle např. § 8a, § 9, § 10, § 11 ap.). Jestliže tento důvod, přezkoumatelným způsobem v rozhodnutí uvedený, soud při přezkoumání takového rozhodnutí důvodem pro odmítnutí žádosti naopak neshledá, a neshledá poté ani žádné jiné důvody stanovené zákonem o informacích pro odmítnutí žádosti, postupuje tak, že nejen rozhodnutí zruší, ale i přikáže povinnému subjektu, aby takovou informaci žadateli poskytl. Taková situace však nenastane v případě, kdy povinný subjekt odmítne informaci poskytnout z důvodu, že se na něj zákon o informacích nevztahuje vůbec, resp. že není povinným subjektem, a rovněž tak nenastane i v případě, kdy vyloučí zcela aplikaci zákona o informacích ve smyslu § 2 odst. 3, a to v důsledku nesprávného právního výkladu tohoto ustanovení, jak bylo uvedeno shora. V tomto případě by totiž aplikace ust. § 16 odst. 4 zákona o informacích soudem znamenala nahrazení rozhodovací činnosti správního orgánu (povinného subjektu i odvolacího orgánu) nejen v mantinelech soudu ust. § 16 odst. 4 vymezených, tzn. v rozsahu přezkoumání v rozhodnutí uvedeného důvodu podle zákona o informacích pro odmítnutí informace. Soud proto, pakliže shledá napadené rozhodnutí nezákonným proto, že se opírá o popření povinnosti podle § 2 zákona o informacích poskytovat informace podle tohoto zákona vůbec, tedy kdy povinný subjekt vyloučí aplikaci zákona o informacích dle § 2 odst. 3 na daný případ v důsledku nesprávného právního výkladu tohoto ustanovení, napadené rozhodnutí toliko zruší a věc vrátí k dalšímu řízení, v němž je prvotně na povinném subjektu podle zákona o informacích shledat, zda poskytnutí požadované informace /kopie dokumentu/ brání některý z důvodů omezení práva na informace podle zákona o informacích, a to včetně případného postupu podle § 12 tohoto zákona, tzn. posouzení, zda z požadované informace nemá být vyloučen pro zákonnou překážku některý údaj.

O nákladech řízení žalovaného soud rozhodl dle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť jako účastníkovi řízení, který neměl ve věci úspěch, mu náhrada nákladů řízení nepřisluší. Úspěšné žalobkyni soud náhradu nákladů řízení nepřiznal v souladu s ust. § 60 odst. 7 s. ř. s., přičemž důvody zvláštního zřetele hodné, pro které je dle soudu spravedlivé žalobkyni náhradu nákladů řízení nepřiznat, spatřuje v následujících skutečnostech:

Žalobkyně PhDr. H. P. jako fyzická osoba, popř. odborová organizace, jejímž jménem jedná PhDr. H. P., se dovolává ochrany u tohoto, i jiných soudů ve značném počtu případů; v řízeních vedených dle soudního řádu správního jde vesměs o soudní spory ve věcech podle zákona č. 106/1999 Sb. Soudu je z úřední činnosti známo, že např. již k lednu roku 2012 evidoval zdejší soud 119 soudních sporů vedených k žalobě PhDr. H. P. jako fyzické osoby, k žalobě odborové organizace, jejímž jménem jedná PhDr. H. P., šlo taktéž o více než 100 soudních sporů, v převážné většině jde o spory podle zákona o informacích, kdy většinovým žalovaným je NPÚ (bývalý zaměstnavatel žalobkyně), popř. Ministerstvo kultury. Rovněž i jiné spory např. proti České advokátní komoře navazují na již uvedené, kdy žalobkyně žádá o bezplatnou právní pomoc k podání ústavní stížnosti proti rozhodnutím soudů ve věcech podle zákona o informacích (např. 7Ca 257/2008), jak již uvedl tento soud v rozsudku v související věci č. j. 5A 200/2010-63.

V současné době je žalobkyně, popř. PhDr. H. P. účastníkem více než 40 neschlých řízení před Městským soudem v Praze, kde žalovaným je až na výjimky Ministerstvo kultury a Národní památkový ústav a spory se ve většině případů týkají poskytování informací podle zákona o informacích, či jejich nečinnosti v těchto řízeních, přičemž předmětem žádostí žalobkyně (příp. odborové organizace, jejíž je žalobkyně předsedkyní), bývají vesměs otázky, které se životní sféry žalobkyně jako fyzické osoby ani činnosti odborové organizace, jejímž jménem jedná netýkají a v některých případech se dají

označit za zjevně šikanózní již samotné žádosti. Například jsou podávány i stejné či téměř stejné žádosti jak žalobkyní jako fyzickou osobou, tak i odborovou organizací, kterou zastupuje, jak o tom svědčí věc skončená u tohoto soudu rozsudkem pod sp. zn. 10A 206/2010. V této věci u povinného subjektu byla PhDr. H. P. dne 4. 6. 2010 podána obsahově prakticky totožná žádost, jakou podala odborová organizace, jejímž jménem PhDr. H. P. jedná, následně dne 14. 6. 2010. Povinný subjekt rozhodl o žádosti podané odborovou organizací dne 16. 6. 2010 a odborová organizace, jejímž jménem žalobkyně jedná, podala 21. 6. 2010 proti tomuto rozhodnutí odvolání a proti rozhodnutí o odvolání podala žalobu. PhDr. H. P. pak současně jako fyzická osoba ohledně své první žádosti podala 22. 6. 2010 stížnost dle § 16a odst. 1 písm. b) zákona o informacích, protože v zákonné lhůtě neobdržela ani informaci ani rozhodnutí o této své žádosti, o podané stížnosti žalovaný rozhodl 22. 7. 2010 a rovněž proti tomuto rozhodnutí PhDr. H. P. podala žalobu, o níž bylo rozhodnuto rozsudkem pod sp. zn. 5A 200/2010 v lednu 2012. Formálně vzato sice takto odborová organizace i PhDr. H. P. může postupovat, a je i skutečností, že soud v obou věcech shledal postup žalovaného i povinného subjektu v rozporu se zákonem o informacích, avšak takové jednání žalobkyně jako fyzické osoby, potažmo jednání osoby, jejímž jménem jedná, postrádá racionální jádro. Ačkoli žalobkyně - ve věci pod uvedenou sp. zn. 10A 206/2010 odborová organizace, jejímž jménem jedná PhDr. H. P., při ústním jednání před soudem prohlašovala, že „jejím záměrem není vyvolávat soudní spory“, její přístup o tom nijak nesvědčil, protože získat požadované informace a nevyvolat žádný soudní spor, jako odborová organizace mohla přímo podle zákoníku práce, když Národní památkový ústav s ní v roce 2007 při vyjednávání kolektivní smlouvy komunikoval, včetně opakované výzvy k podpisu této smlouvy, rozhodně pak se mohla pokusit o smírné vyřešení věci poté, co jí tento ústav jako povinný subjekt v rozhodnutí ze dne 16. 6. 2010 tuto cestu přímo s odkazem na zákoník práce označil. Nemusela tak využívat procesních prostředků dalších ani jako odborová organizace (která je v podstatě fikcí, jak dovodil i Ústavní soud v shora citovaném usnesení) a podávat odvolání a následně žalobu, ani se těchto informací domáhat jako soukromá osoba PhDr. H. P. cestou, která vyústila v druhý uvedený spor před tímto soudem, v němž navíc již v lednu roku 2012 bylo soudem žalobkyni vyhověno. Faktickému zájmu žalobkyně, v uvedeném případě odborové organizace, získat žádané informace nenásvědčoval ani postup, jímž prodloužila vydání rozhodnutí soudu v uvedené věci, kdy po doručení předvolání k jednání dne 23. 2. 2012 ve 12:55:17 (které bylo nařizeno na 22. 3. 2012) týž den v 16:18:41 vznesla námitku podjatosti vůči soudcům senátu 10A (jímž byla věc přidělena podle rozvrhu práce po nápadu v roce 2010), které žalobkyně v postavení odborové organizace i sama PhDr. H. P. (neúspěšně) vznáší opakovaně v řízení před soudem (např. i řízení ve věci 10A 7/2011).

Šikanózní výkon práva na informace žalobkyní jako fyzickou osobou, popř. - odborovou organizací (za niž jedná PhDr. H. P.) lze vysledovat i v mnohých dalších soudních řízeních.

Např. ve věci sp. zn. 5 Ca 23/2005 (NSS č. j. 6 As 58/2006 – 84) byl předmětem práva na informaci dotaz PhDr. H. P. na to, kdo hrabal listí v hradním parku na Bouzově v listopadu 2004, ač tak podle názoru žalobkyně činit neměl, a kdo nehrabal listí, ač tak činit podle jejího názoru měl, a dále na složení zdicího materiálu při opravě mostu na hradě.

Ve věci sp. zn. 7 Ca 216/2008 se žalobkyně (již byla PhDr. H. P.) domáhala na základě svého práva na svobodný přístup k informacím zaslání rozsudků dvou konkrétních soudkyň. Žalobkyně podala žádost dne 27. června 2008. Dne 14. července 2008 byla vyzvána k doplnění žádosti o informace. Ač výzva k odstranění vad žádosti o poskytnutí informace nebyla vydána v zákonné 7denní lhůtě, směřovala k odstranění vad podání tak, aby bylo postaveno najisto, jaké rozsudky mají být žalobkyni zaslány, aby informace mohly být poskytnuty v celém požadovaném rozsahu. Splnění výzvy k upřesnění žádosti záleželo pouze v konkretizaci toho, do jakého období spadá datum podání žalob. Namísto vyhovění výzvě,

kteřé by spočívalo v napsání jedné věty (žalobkyně komunikovala se správními orgány prostřednictvím elektronické pošty), žalobkyně podala proti takovému postupu stížnost namítající výlučně nedodržení lhůty k vydání shora popsané výzvy, nikoliv její věcnou nesprávnost. Takový postup žalobkyně dle názoru soudu nesměřoval k získání informace, kterou soud nepochybně hodlal žalobkyni poskytnout, nýbrž pouze k zahájení řízení o stížnosti před žalovaným, tedy v konečném důsledku k oddálení získání informace. Takové jednání je s ohledem na okolnosti výše popsané šikanózním výkonem práva.

Ve věcech sp. zn. 5 Ca 40/2008 a sp. zn. 5 Ca 41/2008 se žalobkyně – odborová organizace /jednatel PhDr. H. P./ v každé této věci domáhala zrušení dvou fiktivních negativních rozhodnutí žalovaného Národního památkového ústavu „vydaných“ na základě zákona o svobodném přístupu k informacím. Spolu s podanou žalobou žalobkyně požádala o osvobození od soudních poplatků a ustanovení právního zástupce. Soud prvním úkonem v řízení oběma žádostem vyhověl, přihlédl přitom k finanční situaci žalobkyně. Žalobkyně se následně domáhala, aby soud ustanovení zástupce zrušil, neboť nedošlo k první poradě s klientem. Soud žádosti nevyhověl, neboť ustanovený advokát byl již ve věci činný (nahlédl do spisu). Proti tomuto usnesení žalobkyně podala kasační stížnost. Ustanovený advokát následně požádal o zrušení ustanovení a přiložil přípis žalobkyně, ze kterého vyplývá, že došlo k narušení nezbytné důvěry. Soud ustanoveného advokáta zprostil a určil jeho odměnu (spočívající v jednom úkonu nahlédnutí do spisu). Následným podáním žalobkyně svou původní kasační stížnost vzala zpět a podala novou, ve které tvrdila, že se soud zcela nedostatečně zabýval tvrzením advokáta o narušení vzájemné důvěry, bylo přitom na něm, aby prokázal, proč a z jakého důvodu k tomu došlo a co mu brání žalobkyni zastupovat. Pokud by soud automaticky vyhovoval podobným návrhům, znamenalo by to dle žalobkyně pro advokáty snadnou možnost, jak se zbavit neoblíbeného a špatně placeného zastupování ex off. Žalobkyně uvedla, že si není vědoma ničeho, čímž by měla zavdat příčinu ke snížení důvěry ustanoveného zástupce, když vždy poskytovala plnou součinnost. Dále uvedla, že za úkon nebylo třeba přiznávat odměnu, neboť šlo o úkon procesně zcela zbytečný. Zástupce by takto zbytečně mohl studovat spis každý týden, čímž by si vydělal značnou částku. Žalobkyně navrhla, aby soud opravil zřejmou nesprávnost ve výroku usnesení. Návrhu na opravu zřejmých nesprávností soud nevyhověl, proti čemuž žalobkyně podala další kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud rozhodnutí o kasačních stížnostech spojil ke společnému řízení a rozsudky ze dne 31. srpna 2009, č. j. 8 As 49/2009-113, resp. 8 As 51/2009-124, kasační stížnosti zamítl. V odůvodnění pak uvedl: „Nejvyšší správní soud především konstatuje, že v soudním řízení je zpravidla společným zájmem účastníků i soudu postupovat k meritornímu vyřízení věci. Jinými slovy, neplatí, že cesta je cíl. Situace, kdy žalobkyně usiluje o ustanovení právního zástupce, poté se obratem domáhá jeho zproštění a napadne rozhodnutí, jímž jí není vyhověno, po zproštění zastoupení k žádosti advokáta však vezme kasační stížnost (I.) zpět a další kasační stížností (II.) se domáhá trvání zastoupení, které ovšem i v jiné věci navrhla ukončit, nesvědčí o procesním postupu, jímž by chtěla žalobkyně hájit svá procesní práva se současným zájmem směřovat k vyřízení věci samotné.“

Zákon o svobodném přístupu k informacím předpokládá, že výkon veřejných subjektivních práv v něm upravených směřuje k uskutečnění cíle sledovaného touto právní normou. Žalobkyně, jak uvedeno výše, svým chováním, jinak právem dovoleným, sleduje vyvolání soudní pře, a to v některých případech i s vědomím, že toto řízení ve svém důsledku k poskytnutí informace nijak nepřispěje. Dle názoru soudu se v těchto případech sice jedná o výkon práva, ale s ohledem na okolnosti o výkon práva závadný, kdy jednání a jeho výsledek se shodují s výsledkem, který mělo právo na zřeteli, ale toto jednání bylo učiněno nikoliv za účelem dosažení výsledků, k jejichž docílení byla žalobkyni propůjčena ochrana, nýbrž aby bylo dosaženo výsledků jiných, které jsou jinak považovány za nevítaný vedlejší následek tohoto jednání. Takový výkon práva, i když je se zákonem formálně v souladu, je ve

skutečnosti výkonem práva jen zdánlivým; účelem zde nebylo vykonat právo, nýbrž samoučelně napadnout postup správního orgánu opravným prostředkem, zatímco dosažení vlastního smyslu a účelu sledovaného právní normou (viz výše) bylo pro žalobkyni nepochybně vedlejší a z jejího hlediska bez významu. Závěry o výkonu práva šikanózním způsobem zde soud činí i s ohledem na rozsah a povahu sporů, jež žalobkyně, resp. odborová organizace jednající žalobkyní u zdejšího soudu vedou (jakkoli z hlediska právní subjektivity je třeba odlišit odborovou organizaci a její předsedkyni, je jednoznačné, že tyto subjekty jednájí nejen ve shodě, ale fakticky jde pouze o úkony jednoho subjektu, a to žalobkyně).

Městský soud v Praze rovněž připomíná, že i Ústavní soud uvedl ve svém usnesení ze dne 13. 10. 2011 sp. zn. III. ÚS 2800/09, že materiálně se stěžovatelka (v dané věci jí byla odborová organizace, pozn. Městského soudu v Praze) jeví jen jako účelový nástroj veskrze litigiózního (sudičského) postupu své předsedkyně, jež jejím prostřednictvím vede bezpočet soudních sporů, které často ani vzdáleně nesouvisejí s pracovněprávními vztahy zaměstnanců správ památkových objektů. Tato skutečnost je patrná nejen ze spisového materiálu v projednávané věci, ale i ze zhruba pěti desítek zjevně neopodstatněných podání, jež byla u Ústavního soudu učiněna stěžovatelkou, její právní předchůdkyní či osobně PhDr. H. P.

Poukázat lze rovněž na usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2002 sp. zn. III. ÚS 156/02, kde Ústavní soud uvedl: Právo na informace je v Listině systematicky zařazeno mezi práva politická, tedy jako prostředek účasti na politickém životě státu. Zaručuje je stát. Právo na informace však nelze chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti či zvědavosti. Je to právo na informaci v politickém slova smyslu, chápanou velmi široce, tj. takovou, kterou člověk žijící ve státě potřebuje k tomu, aby v prakticky dosažitelné míře znal, co se děje na veřejnosti v jeho okolí. Právu na informace odpovídá obecná povinnost, aby nikdo, koho k tomu neopravňuje zákon, a nad míru, ve které ho k tomu opravňuje zákon, nikomu v podání informace nebránil. Právo na informace lze omezit toliko zákonem a to za splnění dvou podmínek: předně že se tak děje za některým z účelů taxativně uvedených v čl. 17 odst. 4 Listiny (opatření v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví nebo mravnosti) a za druhé, že je takové omezení nezbytné, tzn., že cíle omezení jinak v demokratické společnosti dosáhnout nelze.

Závadný výkon práva žalobkyní se projevuje i v nyní projednávané věci. Jak vyplývá ze shora uvedeného Národní památkový ústav na žádost žalobkyně, reagoval jednak rozhodnutím ze dne 10. 3. 2011, jímž částečně odmítl požadovanou informaci tj. poskytnutí vlastního dokumentu - kopie účetního dokladu/či účetních dokladů/, neboť (byť z nesprávných právních závěrů) dovodil, že přímo kopii těchto účetních dokladů poskytnout nelze. Téhož dne 10. 3. 2011 však žalobkyni zaslal i Odpověď na tuto žádost o informaci (žalobkyně toto sdělení připojila i k žalobě) a v ní žalobkyni sdělil, jak bylo provedeno vyúčtování dotace zřizovatele ve výši 4. 356.080,-Kč na výkup movitých kulturních památek z fondu zámku Roztěž pro Státní zámek Dačice, a to v rozsahu shora uvedeném, kdy rovněž popsal postup od roku 1992. Toto věcné vypořádání žádosti žalobkyně pomíjí; z hlediska věcného či jeho úplnosti v podaném odvolání proti rozhodnutí Národního památkového ústavu ani v soudní žalobě proti rozhodnutí žalovaného již žádné výhrady nevznesla, bylo – lze mít proto za to, že stran obsahu – sdělením postupu při vyúčtování dotace- bylo její žádosti vyhověno; informace jí toliko nebyla poskytnuta ve formátu, v jakém se jí dožadovala (§ 4 odst. 3 zákona o informacích). Podaným odvoláním a následně žalobou podanou soudu tak žalobkyně již nesledovala cíl vlastní institutu práva na informace, tj. dozvědět se, jak byla uvedená dotace vyúčtována, ale toliko vyslovení či potvrzení toho, že povinný subjekt, potažmo žalovaný se ve vydaném rozhodnutí dopustil nesprávného právního výkladu ustanovení § 2 odst. 3 zákona o informacích, jak o tom svědčí i její původně udělený souhlas s rozhodnutím bez jednání v podání z 30. 9. 2011, zejm. bod 2, v němž sama uvedla, že na

sporu je toliko právní otázka. V soudním spise vedeném v této věci lze i ze způsobu procesního postupu žalobkyně vysledovat, že ze strany žalobkyně šlo o výkon práva na informace jen zdánlivý. Žalobkyně zaslala soudu žalobu (ze své adresy přímo sama) s vyčíslením nákladů a avizovaným zastoupením, na výzvu soudu z května 2011 plnou moc zástupce doložila až 10. 2. 2012, současně s žádostí o vysvětlení informace o převzetí věci k vyřízení jiným senátem dle rozvrhu práce, které jí bylo podáno (čl. 31). Následně 14. 2. 2012 doplnila žalobu a 16. 2. 2012 uplatnila námitku podjatosti vůči tomuto senátu, ač dříve (čl. 21), ještě k předchozímu určenému senátu vyjádřila sama svůj závěr o zjevné neúspěšnosti takové námitky a že by to znamenalo zdržení věci. Po vrácení spisu Nejvyšším správním soudem s rozhodnutím o této námitce na konci června 2012, dříve než tato věc 7A převzatá senátem 10A (spolu s dalšími 150 věcmi v lednu a únoru 2012) přišla podle pořadí nápadu na pořad projednání, odvolala žalobkyně dne 28. 12. 2012 svůj nesouhlas s rozhodnutím bez jednání dříve učiněný a podala návrh na určení procesní lhůty s argumentací, že tuto věc „předběhla“ žaloba vedená pod sp. zn. 10A 85/2012 a s tím, aby se jednání v nyní projednávané věci konalo nejpozději do 15. 2. 2013.

Nelze pominout, že věc 10A 85/2012, která podle žalobkyně „předběhla“ nyní projednávanou věc, byla zahájena podáním žaloby žalobkyně proti rozhodnutím Ministerstva kultury vydaným rovněž v řízení zahájeném k žádosti žalobkyně o poskytnutí informací, a že soud tuto věc projednal přednostně proto, že sám žalovaný navrhl, aby soud zrušil žalobou napadená rozhodnutí a vrátil mu věc k dalšímu řízení s tím, že žalovaný znovu posoudí odvolání podaná proti rozhodnutím Národního památkového ústavu čj. NPÚ-302/13756/2012 ze dne 21. 2. 2012 a čj. NPÚ-302116717/20 12 ze dne 27. 2. 2012, neboť žalovaný sám z procesních důvodů vyjádřených v uvedené věci neshledal možnost uspokojení navrhovatele postupem podle § 62 odst. 1 s.ř.s. ve spojení s ust. § 153 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004Sb., správní řád, s odvoláním na ust. § 20 odst. 4 zákona o informacích. Je tak zjevné, že soud dbal v uvedené věci práv žalobkyně dosáhnout u soudu včasnou ochranu a domoci se poskytnutí požadovaných informací, a ve věci proto rozhodl přednostně, aby průchodu práva nebránil, jestliže žalobkyně i žalovaný ve shodě navrhovaly zrušení napadených rozhodnutí.

Nehledě na uvedenou nepřipadnou výhradu žalobkyně proti přednostnímu vyřízení jiné její žaloby, soud i v nyní projednávané věci vyhověl návrhu žalobkyně a nařídil jednání na 5. 2. 2013, žalobkyně i její zástupkyně se omluvily, žalobkyně si pak vymínila, aby soud jednání odročil, aby závěrečný návrh mohla podat písemně. I tomuto návrhu soud vyhověl, takže proběhla jednání ve věci, v níž šlo o posouzení toliko právní otázky, dvě a žalobkyně mohla tak plně využít svých procesních práv způsobem, jakým se dožadovala.

Jak tento, tak i jiné případy podání žalobkyně demonstrují, že činnost žalobkyně a její svérázný přístup k právu na přístup k informacím do značné míry zatěžuje nejen soudy, ale i správní orgány. Postup žalobkyně potvrzuje úvahu, že žalobkyně ve skutečnosti nemá zájem na tom, aby získala informace co nejméně zatěžující cestou, a proto se nejeví být nereálnou úvaha, že hlavním smyslem podání této žaloby byla nikoli věc sama, ale náklady řízení. K tomu lze dospět i na základě důvodů uplatněných v závěrečném návrhu žalobkyně v této právní věci, kde žalobkyně brojí proti návrhu žalovaného, aby jí nebyla přiznána náhrada nákladů řízení, a kde současně navrhuje, aby soud podal návrh Ústavnímu soudu na zrušení ust. § 60 odst. 7 a § 104 odst. 2 s.ř.s. Argumentaci v závěrečném návrhu pod bodem 2/ soud neshledal důvodnou. Aplikace ustanovení § 75 odst. 1 s.ř.s. s odvoláním na žalobkyni uvedenou judikaturu připadá v úvahu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ve vztahu k výroku soudu ve věci samé, nikoli ve vztahu k výroku o nákladech řízení, který se řídí obecnými pravidly ust. § 60 s.ř.s. V závěru, že výkon práva žalobkyně je závadný až šikanózní, se soud z důvodů uvedených shora s žalovaným shoduje, uvedený postup soudu pak nelze mít za postup „mimo meze žalobou vymezeného přezkumu správního rozhodnutí“

či nad rámec žalobních bodů, jak žalobkyně dovozuje. Předmětem přezkoumání soudem je žalobou napadené rozhodnutí správního orgánu; toto rozhodnutí se týká předmětu vedeného správního řízení (nikoli nákladů soudního řízení) a toto rozhodnutí soud přezkoumává v mezích žalobou uplatněných bodů, kterými je vázán, proto se i žalobní body nemohou dotýkat nákladů soudního řízení. Soud není vázán návrhem žalobce v žalobě na přiznání náhrady nákladů soudního řízení. Výrok o náhradě nákladů soudního řízení je samostatným výrokem soudu podle výsledku soudního řízení, včetně možnosti nepřiznat náhradu nákladů i úspěšnému žalobci dle § 60 odst. 7 s.ř.s., popř. nepřiznat náhradu nákladů, které nebyly vynaloženy účelně. Soud neshledal rovněž důvodným podnět žalobkyně k podání návrhu Ústavnímu soudu, který by nadto procesně bylo lze podat jen v případě ust. § 60 odst. 7 s.ř.s, tedy ustanovení, které aplikuje městský soud, nikoliv ust. § 104 odst. 2 s.ř.s., které se aplikuje až v řízení o kasační stížnosti. Již vůbec se nelze dovolávat nepředvídatelnosti aplikace ust. § 60 odst. 7 s.ř.s., jde-li o zákonem stanovené pravidlo pro soud, nastolené pro všechny účastníky soudních sporů vedených podle soudního řádu správního stejně, a je-li jím soud nadán vážit právě individuální okolnosti každého případu. Soud aplikuje ust. § 60 odst. 7 s.ř.s. nikoli libovolně a v daném případě již vůbec ne z důvodů dovozovaných žalobkyní, tj. se záměrem ji ponížít, tomu vůbec nenasvědčuje vstřícný postup soudu i v dané věci, jak ze shora uvedeného plyne. V daném individuálním případě soud spatřuje důvody hodné vládního zřetele, pro něž žalobkyni, ač byla v meritu věci úspěšná, nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení ve všech shora uvedených okolnostech dané věci, s přihlédnutím k množství a způsobu vedení sporů žalobkyní.

Rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 10A 126/2011-60 ze dne 27. února 2013 v právní věci žalobkyně: odborová organizace proti žalovanému: Ministerstvo kultury, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2011, č. j. MK 16651/2011 OPP, sp. zn.: MK-S 3186/2011 OPP:

I. Rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 22. 3. 2011, č. j. MK 16651/2011 OPP, sp. zn.: MK-S 3186/2011 OPP, a rozhodnutí Národního památkového ústavu ze dne 23. 2. 2011, č. j. NPÚ-302/1375/2011, se zrušují.

II. Národnímu památkovému ústavu se nařizuje poskytnout žalobkyni informaci požadovanou žalobkyní v první části žádosti ze dne 2. 2. 2011, zn. 37/2011, „zasláním kopie protokolu OIP pro Moravskoslezský kraj prováděné u NPÚ v Olomouci v lednu 2011 k dodržování zákazu dětské práce“, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Žádný z účastníků řízení ne má právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Dne 2. 2. 2011 podala žalobkyně pod zn. 37/2011 (důkaz - příloha) u Národního památkového ústavu jako povinnému subjektu (dále „povinný subjekt“) žádost o informaci podle zákona č. 106/1999 Sb., (dále jen „zákon“ nebo „zákon o informacích“) vztahující se k působnosti povinného subjektu v oblasti výkonu jeho činnosti jakožto zaměstnavatele, a to zasláním kopie protokolu z kontroly OIP pro Moravskoslezský kraj prováděné u NPÚÚOP v Olomouci v lednu 2011 k dodržování zákazu dětské práce a dále žádala o informaci, zda vůči odpovědným vedoucím zaměstnancům, kteří dopustili, že došlo k dlouhodobému porušování pracovněprávních předpisů, zejm. vůči vedoucí odboru správy hradu Bouzov PhDr. Z. Š., byly uplatněny nějaké sankce a jaké; v případě, že povinný subjekt vůči odpovědným zaměstnancům žádné sankce nepřijal, žádala o informaci, z jakého důvodu povinný subjekt porušování pracovněprávních předpisů toleruje. Na uvedenou žádost žalobkyni povinný subjekt pod č. j. NPÚ-302/863/2011 ze dne 3. 2. 2011 zaslal částečnou odpověď a současně jí sdělil, že ve věci vydal již dne 1. 2. 2011 rozhodnutí. Proti tomuto tvrzení se žalobkyně ohradila podáním ze dne 7. 2. 2011, kdy namítala, že toto tvrzení nemůže být pravdivé, neboť nelze o žádosti rozhodnout dříve (vydat rozhodnutí dne 1. 2. 2011) než je podána (dne 2. 2. 2011) a že po uplynutí lhůty dle § 16a odst. 1 písm. c) zákona o informacích podá žalobkyně stížnost. Dne 19. 2. 2011 podala žalobkyně stížnost dle § 16a odst. 1 písm. c) zákona o informacích. Na tento případ reagoval povinný subjekt přípisem č. j. NPÚ- 302/1375/2011 ze dne 23. 2. 2011 a vydáním rozhodnutí č. j. NPÚ-302/1375/2011 ze dne 23. 2. 2011.

Povinný subjekt odmítl informaci zasláním kopie protokolu z kontroly provedené u něho orgánem inspekce práce poskytnout s odkazem na § 11 odst. 3 zákona o informacích ve vazbě s tím, že poskytování protokolu je upraveno § 8 zák. č. 251/2005 Sb., a že protokol obsahuje osobní údaje. Proto zvláštní zákon stanovuje, komu stejnopis protokolu náleží. Tento zákonný postup vylučuje vydání kopie protokolu v rámci podání žádosti o informace.

Proti rozhodnutí povinného subjektu podala žalobkyně dne 2. 3. 2011 odvolání, ve kterém namítala, že pro odmítnutí informace nejsou splněny zákonné podmínky. Povinností povinného subjektu je poskytnout informaci, se kterou povinný subjekt reálně disponuje a která se týká jeho působnosti. Žalobkyně uvedla, že protokol se týká působnosti povinného subjektu jakožto zaměstnavatele a dodržování povinností dle pracovněprávních předpisů.

Uvedenou informaci povinný subjekt prokazatelně disponuje. Odůvodnění rozhodnutí odkazem na ust. § 11 odst. 3 zákona o informacích není případný, neboť nejde o informace,

kteří by povinný subjekt získal od třetích osob při plnění svých úkolů v rámci své činnosti kontrolní, dozorové a dohledové. Pro odmítnutí informace nejsou objektivně dána žádná omezení. Pokud jde o údajné osobní údaje, odkazovala žalobkyně na to, že je povinností informaci poskytnout při zachování práva na ochranu osobních údajů. Proto žalobkyně navrhovala, aby odvolací orgán napadené rozhodnutí zrušil a se svým závazným právním názorem na nutnost poskytnutí informace věc vrátil povinnému subjektu k dalšímu řízení.

O odvolání žalobkyně rozhodl žalovaný jako nadřízený orgán svým rozhodnutím č.j. MK ČR 16651/2011 OPP ze dne 22. 3. 2011, sp. zn. MK-S 3186/2011 OPP, (právní moci rozhodnutí nabylo doručením dne 7. 4. 2011), kterým odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Své rozhodnutí žalovaný odůvodnil s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 21 Cdo 1073/2009-548 ze dne 16. 10. 2010. Uvedl, že odvolatelka má pouze 4 členy a že odvolání vykazuje závadného výkonu práva se znaky šikanózního jednání. Dále žalovaný cituje z rozsudku a uzavírá, že jednání stěžovatelky nesměřuje k obhajobě práv a oprávněných zájmů zaměstnanců a že "v žalobě spatřuje Nejvyšší soud ČR zneužití výkonu práva, k čemuž se odvolací orgán připojuje".

Žalobkyně v žalobě podané Městskému soudu v Praze namítá, že napadené rozhodnutí žalovaného je vydáno v rozporu se zákonem, neboť žalovaný jako odvolací orgán změnil právní důvody původního rozhodnutí povinného subjektu uvedené ve výroku rozhodnutí č.j. NPÚ-30211375/2011 ze dne 23. 2. 2011, neboť povinný subjekt odmítl informaci poskytnout podle § 11 odst. 3 zákona o informacích a nikde v celém rozhodnutí povinného subjektu není uvedeno nic o závadném výkonu práva. Je tedy zřejmé, že žalovaný změnil rozhodnutí č.j. NPÚ-302/1375/2011 ze dne 23. 2. 2011 napadené odvoláním, a proto toto rozhodnutí nemohlo být potvrzeno, ale pouze změněno podle § 90 odst. 1 písm. c) zák. č. 500/2004 Sb. správního řádu, neboť byla změněna jak část výroku (uvedení příslušného ustanovení zákona, jímž je omezováno právo žalobkyně na informaci podle čl. 4 odst. 2 a 4 LZPS), jakož i právo na celé odůvodnění.

Dále žalobkyně namítá vadu řízení ve smyslu porušení § 36 odst. 3 správního řádu ve spojení s § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu spočívající v porušení jejího práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a navrhnout jejich doplnění, když v odvolacím řízení byly do spisu vloženy listiny, s nimiž se žalobkyně nemohla seznámit a vyjádřit se k nim (zejm. rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 21 Cdo 1073/2009-548 ze dne 16. 10. 2010). I pokud je ve smyslu § 53 odst. 3 správního řádu presumována správnost listin vydaných orgány státní moci a skutečností v nich uvedených, nelze žalobkyni upřít právo "dokázat opak". Rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 21 Cdo 1073/2009-548 ze dne 16. 10. 2010 se týkal jiné právnické osoby a tvrzené skutečnosti se vztahovaly k právní předchůdkyni žalobkyně a to ke dni vydání rozsudku odvolacího soudu. Žalovaný si tedy ani neujasní, o kom (o které právnické osobě) činí své závěry a nezjistil tak skutečný stav věci.

K "právním důvodům", o které žalovaný opírá své rozhodnutí, žalobkyně uvádí, že pro poskytování informací podle InfZ není rozhodná povaha právní forma žadatele – právnické osoby. Právo na "informování" podle zákoníku práce (v rámci realizace práv dle pracovněprávních předpisů) není omezeno právo žalobkyně na informace podle informačního zákona. Opačný výklad by totiž vedl k faktické diskriminaci právnických osob – odborových organizací, které by nemohly žádat jiné informace než od zaměstnavatele v rámci „informování“. Odborová organizace je však právnická osoba jako každá jiná, a její "odlišnosti", (způsob vzniku a evidence) jsou upraveny zákonem č. 83/1990 Sb. Žádný jiný zákon nestanoví pro odborové organizace jako právnické osoby omezení týkající se jejich základních práva, tj. práva na informace garantovaného čl. 17 Listiny základních práva svobod (dále LZPS), která je součástí ústavního pořádku ČR. To, že je odborová organizace nositelkou základních práva svědčících právnickým osobám, není dle názoru žalobkyně nutno "explicitně" vymezovat ve Stanovách žalobkyně jako občanského sdružení v "předmětu

činnosti" žalobkyně jako právnické osoby, neboť jejich nositelkou se stává svým vznikem (zcela bez ohledu na obsah Stanov). Na žalobkyni je třeba nahlížet jako na kteréhokoli jiného žadatele, tj. nesmí jí být jakkoli kladena k tíži rozsah práva, v jakém uplatňuje právo na informace, a to s ohledem na ust. čl. 3 odst. 3 LZPS. V opačném případě by pak bylo nutno s ohledem na čl. 4 odst. 3 LZPS, aby povinné subjekty vedly evidenci přijatých žádostí a sledovaly u jednotlivých žadatelů četnost jejich podaných žádostí a vyhodnocovaly obsah jednotlivých žádostí, pokud by přípustným důvodem omezení práva na informace měla být četnost žádostí a údajný závadný výkon práva.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že povinný subjekt ve svém rozhodnutí ze dne 23. 2. 2011 odmítl žalobkyni informaci ve formě kopie kontrolního protokolu poskytnout s odkazem na ustanovení § 11 odst. 3 zákona o informacích, rozhodnutím žalované ze dne 22. 3. 2011 bylo odvolání žalobkyně zamítnuto s tím, že se žalovaná ztotožnila s důvodem odmítnutí poskytnutí kontrolního protokolu plynoucím z ustanovení § 11 odst. 3 zákona o informacích, „když na podporu oprávněnosti odmítnutí poskytnutí informace také doplnila, že dle ustanovení § 2 odst. 1 InfZ je NPÚ jako povinný subjekt povinen poskytovat jen takové informace, které se vztahují k jeho působnosti, kterými však dle jejího názoru není výsledek kontroly prováděné Oblastním inspektorátem práce.“

Dále žalovaný uvedl, že účelem a smyslem ustanovení § 11 odst. 3 zákona o informacích je neposkytovat informace získané v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti prováděné na základě zvláštního právního předpisu, podle kterého se na tyto informace vztahuje povinnost mlčenlivosti anebo jiný postup chránící je před zveřejněním nebo zneužitím. Takovým předpisem je v daném případě zákon č. 251/2005 Sb., o inspekcii práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZIP“) a subsidiárně rovněž zákon č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů. Z ustanovení ZIP upravujících povinnosti inspektora provádějícího kontrolu vyplývá zejména povinnost chránit práva a právem chráněné zájmy kontrolované osoby (§ 8 písm. c) ZIP) a povinnost po ukončení kontroly seznámit kontrolovanou osobu s obsahem protokolu a předat jí jeho stejnopis (§ 8 písm. i) ZIP). Z právě uvedeného pak vyplývá, že inspektor je povinen kontrolní protokol předat toliko kontrolovanému subjektu samotnému, nikoliv pak třetím osobám, byť by o jeho poskytnutí požádaly, neboť opačný postup by byl v rozporu s povinností šetřit práva a právem chráněné zájmy kontrolovaného subjektu, případně rovněž s povinností zachovávat mlčenlivost o osobních údajích vztahujících se k fyzickým osobám a o obchodním tajemství, o kterých se inspektor při výkonu kontroly dozvěděl (§ 8 písmo j) ZIP). V případě, kdy inspektor nesmí předmětný kontrolní protokol poskytnout osobě odlišné od kontrolovaného subjektu a inspektorát práce by tak musel žádost o poskytnutí informace v podobě protokolu o provedené kontrole rozhodnutím odmítnout, je nutné trvat na takovém výkladu, že rovněž povinný subjekt (NPÚ), jenž byl v předmětné věci subjektem kontrolovaným, není povinen žalobkyni informaci ve formě protokolu poskytnout, neboť opačným výkladem by bylo podporováno zjevné obcházení práva, které vede k ohrožení či porušení práv a právem chráněných zájmů kontrolovaného subjektu. Fakticky by tak došlo k absurdní situaci, kdy by inspektorát práce kontrolní protokol sice poskytnout nemohl, kontrolovaný subjekt by však zcela identickou informaci poskytnout musel. Námitka, že povinný subjekt danou informaci - kontrolním protokolem - fakticky disponuje, je dle žalované s ohledem na právě uvedené zcela irelevantní.

K námitkám žalobkyně, že napadené rozhodnutí je v rozporu se zákonem, když žalovaný jako odvolací orgán změnil důvody původního rozhodnutí povinného subjektu ze dne 23. 2. 2011, neboť povinný subjekt odmítl informaci poskytnout podle ustanovení § 11 odst. 3 zákona o informacích a v celém rozhodnutí povinného subjektu není uvedeno nic o závadném výkonu práva, a že je zřejmé, že žalovaný původní rozhodnutí změnil, nikoliv potvrdil, neboť byla změněna jak část výroku, tak celé odůvodnění, žalovaný uvádí, že se

nezakládají na pravdě. Z předloženého správního spisu je zřejmé, že žalovaný napadeným rozhodnutím výrok původního rozhodnutí povinného subjektu nijak nezměnil, přičemž i v odůvodnění napadeného rozhodnutí jasně vyjádřil, že potvrzuje částečné odmítnutí žádosti o informaci s odkazem na ustanovení § 11 odst. 3 zákona o informacích, byť rovněž doplnila, že se domnívá, že NPÚ v daném případě ani nebyl povinným subjektem, tudíž odkázal rovněž na ustanovení § 2 odst. 1 zákona o informacích. Pokud pak žalobkyně poukazuje na odkaz na závadný výkon práva, žalovaný zdůraznil, že nešlo o důvod neposkytnutí informace ale pouze o konstatování mnohaleté praxe žalobkyně a její předsedkyně PhDr. H. P. při podávání žádostí dle zákona o informacích.

K námitce žalobkyně stran vad řízení, když byl v odvolacím řízení do spisu vložen rozsudek Nejvyššího soudu ČR č. j. 21 Cdo 1037/2009-548 ze dne 16. 12. 2010, žalovaný uvádí, že fakta z citovaného rozsudku Nejvyššího soudu konstatovaná v napadeném rozhodnutí nebyla důvodem pro odmítnutí poskytnutí požadované informace, navíc s citovaným rozsudkem byla žalobkyně jakožto účastnice daného řízení u Nejvyššího soudu obeznámena.

Pokud jde o právní formu žadatelky, žalovaný poukázal na to, že postup žalobkyně, kdy o informaci žádá jako odborová organizace (žalovaná v tomto případě odhlédne od skutečností svědčících o tom, že se jedná o odborovou organizaci pouze formálně, nikoliv fakticky), svědčí o zneužití účelu zákona na svobodný přístup k informacím (viz níže), když žalobkyně požaduje protokol o kontrole, jejíž výsledky (nikoliv protokol sám) by ji měly být předně sděleny na základě ustanovení pracovněprávních předpisů.

Žalobkyně v replice namítla, že důvod odepření poskytnutí protokolu je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, podle níž lze v režimu zákona č. 106/1999 Sb., poskytovat kopie protokolů o vykonané státní kontrole dle zákona č. 552/1991 S., o státní kontrole. Navíc žalovaný odmítl žádost z dalších důvodů, než tak učinil prvostupňový správní orgán, a to z důvodu § 2 odst. 1 zákona o informacích a z důvodu závazného výkonu práva. Jestliže žalovaný připustí ve vyjádření žalobce k žalobě I. st. Rozhodnutí „doplnil“ je i doplnění důvodů jeho změnou. Pokud jde o tvrzení žalovaného, že v případě poukazu na závadný výkon práva jde pouze o konstatování faktu i takové konstatování je dle žalobkyně podkladem rozhodnutí, jinak nebylo důvodu ji v něm uvádět. Žalobkyně namítá porušení § 90 odst. 1 správního řádu. Poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, čj. 1 As 100/2009-129, a rozsudek ze dne 7. 5. 2009, čj. 1 As 29/2009-59. Dále žalobkyně namítá vnitřní rozpornost odůvodnění stran aplikace zákona o informacích za současného tvrzení o odmítnutí informace dle § 2 odst. 3 zákona o informacích, v důsledku čehož je žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích žalobou uplatněných bodů, jimiž je vázán a vycházel při tom z právního skutkového stavu věci v době vydání rozhodnutí.

O námitkách žalobkyně uvážil takto:

Městský soud v Praze předně obecně konstatuje, že Národní památkový ústav je veřejnou institucí. Klíčové pro zodpovězení otázky, zda je veřejnou institucí, a tedy i povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, či nikoliv, za situace, kdy pojem veřejné instituce užitý v § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím není legálně definován, a jeho obsah je tak nutno dovodit výkladem, je zda ve smyslu nálezů Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 686/2002 a sp. zn. I. ÚS 260/2006, splňuje hlediska relevantní pro určení, zda se jedná o instituci veřejnou či soukromou. Těmito hledisky jsou a) způsob vzniku (zániku) instituce (z pohledu přítomnosti či nepřítomnosti soukromoprávního úkonu), b) osoba zřizovatele (z pohledu toho, zda je zřizovatelem instituce jako takové stát či nikoli; pokud ano, jedná se o znak vlastní veřejné instituci), c) subjekt vytvářející jednotlivé orgány instituce (z toho pohledu, zda dochází ke kreaci orgánů státem či

nikoli; jestliže ano, jde o charakteristický rys pro veřejnou instituci), d) existence či neexistence státního dohledu nad činností instituce (existence státního dohledu je přitom typická pro veřejnou instituci) a e) veřejný nebo soukromý účel instituce (veřejný účel je typickým znakem veřejné instituce). Splnění uvedených hledisek nebylo nikdy Národním památkovým ústavem zpochybňováno a to ani potud, že jako veřejná instituce hospodaří s veřejnými prostředky. V daném případě proto nemůže obstát poukaz žalovaného při jednání na to, že požadované informacemi nebyly informacemi, které by byl Národní památkový ústav povinen poskytnout o své činnosti, ve smyslu ust. § 2 odst. 2 zákona o informacích, pakliže povinnost poskytovat informace má dle ust. § 2 odst. 1 tohoto zákona jako veřejná instituce, nikoli toliko v rozsahu odborné činnosti svěřené mu v oblasti veřejné správy, dle § 2 odst. 2 téhož zákona.

S žádostí o poskytnutí informace podle zákona o informacích se proto na Národní památkový ústav, jako povinný subjekt, může obrátit kdokoli a ten je povinen informace týkající se nakládání s veřejnými prostředky podle zákona o informacích poskytnout, pakliže nejde o informace, jejichž poskytnutí by bylo omezeno nebo zapovězeno (např. ust. § 8b zákona upravující poskytování informací o příjemci veřejných prostředků). Postavení žalobkyně, jako odborové organizace pak v žádném případě neomezuje její ústavně zaručené právo na svobodný přístup k informacím; v tomto směru soud žalobkyni přisvědčil, když nemá důvod se odchýlit od závěrů vyslovených v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 8As 22/2010-91 (viz str. 96 tohoto rozsudku), na který sám žalovaný poukazuje.

Soud tak shledal důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí i rozhodnutí orgánu 1. stupně předně pro nesprávný právní závěr, že poskytnutí informací požadovaných v žádosti je nutno odmítnout proto, že poskytnutí informace omezuje ust. § 11 odst. 3 zákona o informacích.

Podle ust. § 11 odst. 3 zákona o informacích: „*Informace, které získal povinný subjekt od třetí osoby při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti prováděné na základě zvláštního právního předpisu(1), podle kterého se na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti anebo jiný postup chránící je před zveřejněním nebo zneužitím, se neposkytují. Povinný subjekt poskytne pouze ty informace, které při plnění těchto úkolů vznikly jeho činností.*“

V prvostupňovém rozhodnutí je uvedeno, že ustanovení § 11 odst. 3 zákona o informacích stanovuje povinným subjektům neposkytovat informace, získané od třetích osob při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti prováděné podle zvláštních předpisů a zachovávat mlčenlivost o osobních údajích vztahujících se k fyzickým osobám a o obchodním tajemství. Soud je toho názoru, že dané ustanovení na předmětný případ žádost o poskytnutí protokolu z kontroly, když kontrolovaným subjektem byl povinný (resp. jeho organizační složka) nedopadá. Účelem zákona o informacích je mimo jiné i dohled občanů nad řádným výkonem státní správy a na hospodárné vynakládání veřejných prostředků na její chod. Neboli v případě kontroly, z které žalobkyně poskytnutí protokolu požadovala, nešlo o kontrolní činnost povinného. Správní orgány si výlukou z povinnosti poskytovat informace, která je výslovně vztažena na kontrolní „činnost“ povinného, rozšířily i na povinného v postavení kontrolovaného subjektu. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí přidal další důvod odmítnutí – cit: „Ministerstvo kultury zaujalo v tomto případě rozhodnutí NPÚ č. j. NPÚ-302/1375/2010, ze dne 23. 2. 2011, shodné stanovisko, a to, že dle § 2 odst. 1 InfZ je NPÚ jako povinný subjekt povinen poskytovat informace, které se vztahují k jeho působnosti, tou však není výsledek zjištění učiněný v rámci kontroly prováděné Oblastním inspektorátem práce.“ Z uvedeného vyplývá, že si byl žalovaný vědom toho, že šlo o činnost prováděnou Oblastním inspektorátem práce, z čehož samozřejmě vyplývá, že nešlo o kontrolní činnost povinného.

Judikatura Nejvyššího správního soudu vypovídá o tom, že třeba nanejvýš bedlivě vážit rozsah neposkytnutí informací a to nejen v režimu zákona o státní kontrole ale i u informacích o probíhajícím trestním řízení, o čemž svědčí rozhodnutí soudu ze dne 1. 12. 2010, čj. 1 As 44/2010. „Jedná-li se o informaci o probíhajícím trestním řízení, povinný subjekt uváží, zda by poskytnutím informace mohl být zmařen předmět a účel trestního řízení, tedy zpochybněna role státu při zjišťování trestných činů, odhalování, stíhání a odsuzování pachatelů trestných činů či obecně při upevňování zákonnosti. Jedině z tohoto důvodu je ospravedlnitelné veřejnosti požadované informace nezpřístupnit. Pokud nemůže být poskytnutím informace cíl trestního řízení zmařen nebo ohrožen, povinný subjekt informaci poskytne, neboť neexistuje důvod jejího dalšího utajení“ Z uvedeného vyplývá, že i při probíhajícím trestním řízení není vyloučeno poskytnutí informace o řízení automaticky. Navíc Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 6. 2010, čj. 1 As 28/2010 - 86, publ. pod č. 2128/2010 Sb. NSS, uvedl, že je třeba důsledně odlišovat případy, kdy se při poskytování informací vůbec nepostupuje dle informačního zákona, neboť se postupuje podle zvláštního zákona (§ 2 odst. 3 tohoto zákona), a případy, kdy se postupuje podle informačního zákona a zvláštní zákon obsahuje pouze některé zvláštní normy (blíže bod 24 tamtéž). První okruh případů představuje např. nahlížení do spisu ve správním řízení, které je komplexně upraveno podle § 38 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (viz detailně rozsudek NSS ze dne 13. 8. 2008, čj. 2 As 38/2007 - 78). Zvláštní zákon, aby byl vskutku zvláštním zákonem, musí poskytování informací upravit komplexně (srov. text § 2 odst. 3 informačního zákona ve znění novely č. 61/2006 Sb.).

V další námitce žalobkyně namítala, že rozhodnutí druhostupňové doplnilo důvody rozhodnutí o další důvody rozhodnutí. Předně tím byl důvod neposkytnutí informace na základě ust. § 2 odst. 1 zákona o informacích, neboť žalovaný tvrdil, že dle tohoto ustanovení není NPÚ osobou povinnou poskytnout žalobkyni požadovanou informaci, a jako druhý důvod byl závěr žalovaného o zneužití výkonu práva. Soud shledal námitku důvodnou. Že se v případě důvodu (§ 2 odst. 1 zákona o informacích) jedná o doplnění, žalovaný připustil ve vyjádření k žalobě, z rozhodnutí to taktéž vyplývá jednoznačně, když další důvod odmítnutí (§ 11 odst. 3) je v textu rozhodnutí (str. 2 odst. 3) uvozen „... Kromě toho dle § 11 odst. 3 InfZ“. O druhém přidaném důvodu rozhodnutí žalovaný tvrdí, že šlo pouze o konstatování faktu nepatřící do odůvodnění; tato žalovaným tvrzená skutečnost z rozhodnutí však nijak nevyplývá. V odůvodnění nemá být uvedeno nic jiného, než důvody rozhodnutí, pokud v textu správní orgán, popř. soud, uvede úvahu, která do odůvodnění nepatří, je nutno to zřetelně uvést např. „nad rámec rozhodnutí...“. Soudu nezbyvá, než konstatovat, že žalobní námitka porušení ust. § 90 odst. 1 správního řádu je oprávněná, neboť druhostupňové rozhodnutí je založeno na dalších důvodech, ke kterým se žalobkyně nemohla vyjádřit.

Pokud jde o závěr žalovaného, že NPÚ není povinným subjektem ve věci poskytnutí protokolu neboť „dle § 2 odst. 1 InfZ je NPÚ jako povinný subjekt povinen poskytovat informace, které se vztahují k jeho působnosti, tou však není výsledek zjištění učiněný v rámci kontroly prováděné Oblastním inspektorátem práce.“, soud se s tímto závěrem neztotožňuje. Je potřebné odlišovat pojmy „činnost“ (dle § 11 odst. 3) a „vztahující se k jejich působnosti“.

Podle ust. § 2 odst. 1 „Povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.“ Protokol, z něhož je zřejmé jak dodržuje NPÚ pracovní právní předpisy se nepochybně vztahuje k působnosti NPÚ, z čehož vyplývá, že NPÚ je povinen poskytnout takovou informaci. Pokud jde o obavu povinného popř. žalovaného o porušení předpisů o ochraně osobních údajů, tento protokol lze poskytnout žalobkyni po jeho anonymizaci (vymazání všech osobních údajů). Konečně obsah protokolu byl žalobkyni již sdělen v odpovědi Národního památkového úřadu, ústřední pracoviště, ze

dne 3. 2. 2011, čj. NPÚ- 302/863/2011, proto rozhodnutí NPÚ ze dne 23. 2. 2011 o odmítnutí žádosti, jakož i na něj navazující rozhodnutí žalovaného, je i z tohoto pohledu nesprávné, a odmítnutí poskytnout danou informaci zbytečné.

Pokud jde o tvrzení žalobkyně vytykající žalovanému, že ji neseznámil před vydáním rozhodnutí s důkazem - rozsudkem Nejvyššího správního soudu, soud žalobní námitku neshledal důvodnou. Judikatura Nejvyššího správního soudu je veřejně dostupná na www.nssoud.cz., a rozsudek soudu nadto není důkazem.

Z uvedených důvodů soud neshledal důvody pro odmítnutí žádosti žalobkyně o poskytnutí požadovaných informací, a proto postupoval podle § 16 odst. 4 zákona o informacích a rozhodnutí žalovaného, stejně jako rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil, a povinnému subjektu nařídil, aby požadované informace žalobkyni ve stanovené lhůtě poskytl.

O nákladech řízení žalovaného soud rozhodl dle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť jako účastníkovi řízení, který neměl ve věci úspěch, mu náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Úspěšné žalobkyni soud náhradu nákladů řízení nepřiznal v souladu s ust. § 60 odst. 7 s. ř. s., přičemž důvody zvláštního zřetele hodné, pro které je dle soudu spravedlivé žalobkyni náhradu nákladů řízení nepřiznat, spatřuje v následujících skutečnostech:

Žalobkyně odborová organizace, jejímž jménem jedná PhDr. H. P., popř. PhDr. H. P. jako fyzická osoba, se dovolává ochrany u tohoto, i jiných soudů ve značném počtu případů; v řízeních vedených dle soudního řádu správního jde vesměs o soudní spory ve věcech podle zákona č. 106/1999Sb.

Soudu je z úřední činnosti známo, že např. k lednu tohoto roku evidoval zdejší soud 119 soudních sporů vedených k žalobě PhDr. H. P. jako fyzické osoby, k žalobě odborové organizace, jejímž jménem jedná PhDr. H. P., šlo taktéž o více než 100 soudních sporů, v převážné většině jde o spory podle zákona o informacích, kdy většinovým žalovaným je NPÚ (bývalý zaměstnavatel žalobkyně), popř. Ministerstvo kultury. Rovněž i jiné spory např. proti České advokátní komoře navazují na již uvedené, kdy žalobkyně žádá o bezplatnou právní pomoc k podání ústavní stížnosti proti rozhodnutím soudů ve věcech podle zákona o informacích (např. 7Ca 257/2008), jak již uvedl tento soud v rozsudku v související věci č. j. 5A 200/2010-63.

V současné době je žalobkyně, popř. PhDr. H. P. účastníkem 40 neskončených řízení před Městským soudem v Praze, kde žalovaným je až na výjimky Ministerstvo kultury a Národní památkový ústav a spory se ve většině případů týkají poskytování informací podle zákona o informacích, či jejich nečinnosti v těchto řízeních, přičemž předmětem žádostí žalobkyně (příp. její předsedkyně), bývají vesměs otázky, které se netýkají činnosti odborové organizace ani nemají žádný vztah k životní sféře PhDr. H. P. jako fyzické osoby a v některých případech se dají označit za zjevně šikanózní již samotné žádosti, šikanózní výkon práva žalobkyni - odborovou organizací, (za niž jedná PhDr. H. P.) lze pak vysledovat i v mnohých soudních řízeních.

Např. ve věci sp. zn. 5 Ca 23/2005 (NSS č.j. 6 As 58/2006 – 84) byl předmětem práva na informaci dotaz PhDr. H. P. na to, kdo hrabal listí v hradním parku na Bouzově v listopadu 2004, ač tak podle názoru žalobkyně činit neměl, a kdo nehrabal listí, ač tak činit podle jejího náhledu měl, a dále na složení zdíciho materiálu při opravě mostu na hradě.

Ve věci sp. zn. 7 Ca 216/2008 se žalobkyně (jíž byla PhDr. H. P.) domáhala na základě svého práva na svobodný přístup k informacím zaslání rozsudků dvou konkrétních soudkyň. Žalobkyně podala žádost dne 27. června 2008. Dne 14. července 2008 byla vyzvána k doplnění žádosti o informace. Ač výzva k odstranění vad žádosti o poskytnutí informace nebyla vydána v zákonné 7denní lhůtě, směřovala k odstranění vad podání tak, aby bylo postaveno najisto, jaké rozsudky mají být žalobkyni zaslány, aby informace mohly být poskytnuty v celém požadovaném rozsahu. Splnění výzvy k upřesnění žádosti záleželo pouze

v konkretizaci toho, do jakého období spadá datum podání žalob. Namísto vyhovění výzvě, které by spočívalo v napsání jedné věty (žalobkyně komunikovala se správními orgány prostřednictvím elektronické pošty), žalobkyně podala proti takovému postupu stížnost namítající výlučně nedodržení lhůty k vydání shora popsané výzvy, nikoliv její věcnou nesprávnost. Takový postup žalobkyně dle názoru soudu nesměřoval k získání informace, kterou soud nepochybně hodlal žalobkyni poskytnout, nýbrž pouze k zahájení řízení o stížnosti před žalovaným, tedy v konečném důsledku k oddálení získání informace. Takové jednání je s ohledem na okolnosti výše popsané šikanózním výkonem práva.

Ve věcech sp. zn. 5 Ca 40/2008 a sp. zn. 5 Ca 41/2008 se žalobkyně – odborová organizace /jednající PhDr. H. P./ v každé této věci domáhala zrušení dvou fiktivních negativních rozhodnutí žalovaného Národního památkového ústavu „vydaných“ na základě zákona o svobodném přístupu k informacím. Spolu s podanou žalobou žalobkyně požádala o osvobození od soudních poplatků a ustanovení právního zástupce. Soud prvním úkonem v řízení oběma žádostem vyhověl, přihlédl přitom k finanční situaci žalobkyně. Žalobkyně se následně domáhala, aby soud ustanovení zástupce zrušil, neboť nedošlo k první poradě s klientem. Soud žádosti nevyhověl, neboť ustanovený advokát byl již ve věci činný (nahlédl do spisu). Proti tomuto usnesení žalobkyně podala kasační stížnost. Ustanovený advokát následně požádal o zrušení ustanovení a přiložil přípis žalobkyně, ze kterého vyplývá, že došlo k narušení nezbytné důvěry. Soud ustanoveného advokáta zprostil a určil jeho odměnu (spočívající v jednom úkonu nahlédnutí do spisu). Následným podáním žalobkyně svou původní kasační stížnost vzala zpět a podala novou, ve které tvrdila, že se soud zcela nedostatečně zabýval tvrzením advokáta o narušení vzájemné důvěry, bylo přitom na něm, aby prokázal, proč a z jakého důvodu k tomu došlo a co mu brání žalobkyni zastupovat. Pokud by soud automaticky vyhovoval podobným návrhům, znamenalo by to dle žalobkyně pro advokáty snadnou možnost, jak se zbavit neoblíbeného a špatně placeného zastupování ex offo. Žalobkyně uvedla, že si není vědoma ničeho, čímž by měla zavdat příčinu ke snížení důvěry ustanoveného zástupce, když vždy poskytovala plnou součinnost. Dále uvedla, že za úkon nebylo třeba přiznávat odměnu, neboť šlo o úkon procesně zcela zbytečný. Zástupce by takto zbytečně mohl studovat spis každý týden, čímž by si vydělal značnou částku. Žalobkyně navrhla, aby soud opravil zřejmou nesprávnost ve výroku usnesení. Návrhu na opravu zřejmých nesprávností soud nevyhověl, proti čemuž žalobkyně podala další kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud rozhodnutí o kasačních stížnostech spojil ke společnému řízení a rozsudky ze dne 31. srpna 2009, č. j. 8 As 49/2009-113, resp. 8 As 51/2009-124, kasační stížnosti zamítl. V odůvodnění pak uvedl: „Nejvyšší správní soud především konstatuje, že v soudním řízení je zpravidla společným zájmem účastníků i soudu postupovat k meritornímu vyřízení věci. Jinými slovy, neplatí, že cesta je cíl. Situace, kdy žalobkyně usiluje o ustanovení právního zástupce, poté se obratem domáhá jeho zproštění a napadne rozhodnutí, jímž jí není vyhověno, po zproštění zastoupení k žádosti advokáta však vezme kasační stížnost (I.) zpět a další kasační stížností (II.) se domáhá trvání zastoupení, které ovšem i v jiné věci navrhla ukončit, nesvědčí o procesním postupu, jímž by chtěla žalobkyně hájit svá procesní práva se současným zájmem směřovat k vyřízení věci samotné.“

Zákon o svobodném přístupu k informacím předpokládá, že výkon veřejných subjektivních práv v něm upravených směřuje k uskutečnění cíle sledovaného touto právní normou. Žalobkyně, jak uvedeno výše, svým chováním, jinak právem dovoleným, sleduje vyvolání soudní pře, a to v některých případech i s vědomím, že toto řízení ve svém důsledku k poskytnutí informace nijak nepřispěje. Dle názoru soudu se v těchto případech sice jedná o výkon práva, ale s ohledem na okolnosti o výkon práva závadný, kdy jednání a jeho výsledek se shodují s výsledkem, který mělo právo na zřeteli, ale toto jednání bylo učiněno nikoliv za účelem dosažení výsledků, k jejichž docílení byla žalobkyni propůjčena ochrana, nýbrž aby bylo dosaženo výsledků jiných, které jsou jinak považovány za nevíтанý vedlejší následek

tohoto jednání. Takový výkon práva, i když je se zákonem formálně v souladu, je ve skutečnosti výkonem práva jen zdánlivým; účelem zde nebylo vykonat právo, nýbrž samoučelně napadnout postup správního orgánu opravným prostředkem, zatímco dosažení vlastního smyslu a účelu sledovaného právní normou (viz výše) bylo pro žalobkyni nepochybně vedlejší a z jejího hlediska bez významu. Závěry o výkonu práva šikanózním způsobem zde soud činí i s ohledem na rozsah a povahu sporů, jež žalobkyně, resp. odborová organizace jednající žalobkyní u zdejšího soudu vedou (jakkoli z hlediska právní subjektivity je třeba odlišit odborovou organizaci a její předsedkyni, je jednoznačné, že tyto subjekty jednají nejen ve shodě, ale fakticky jde pouze o úkony jednoho subjektu, a to žalobkyně).

Městský soud v Praze rovněž připomíná, že i Ústavní soud uvedl ve svém usnesení ze dne 13. 10. 2011 sp. zn. III. ÚS 2800/09, že materiálně se stěžovatelka (v dané věci jí byla odborová organizace, pozn. Městského soudu v Praze) jeví jen jako účelový nástroj veskrze litigiózního (sudičského) postupu své předsedkyně, jež jejím prostřednictvím vede bezpočet soudních sporů, které často ani vzdáleně nesouvisí s pracovněprávními vztahy zaměstnanců správ památkových objektů. Tato skutečnost je patrná nejen ze spisového materiálu v projednávané věci, ale i ze zhruba pěti desítek zjevně neopodstatněných podání, jež byla u Ústavního soudu učiněna stěžovatelkou, její právní předchůdkyní či osobně PhDr. H. P.

Poukázat lze rovněž na usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2002 sp. zn. III. ÚS 156/02, kde Ústavní soud uvedl: Právo na informace je v Listině systematicky zařazeno mezi práva politická, tedy jako prostředek účasti na politickém životě státu. Zaručuje je stát. Právo na informace však nelze chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti či zvědavosti. Je to právo na informaci v politickém slova smyslu, chápanou velmi široce, tj. takovou, kterou člověk žijící ve státě potřebuje k tomu, aby v prakticky dosažitelné míře znal, co se děje na veřejnosti v jeho okolí. Právu na informace odpovídá obecná povinnost, aby nikdo, koho k tomu neopravňuje zákon, a nad míru, ve které ho k tomu opravňuje zákon, nikomu v podání informace nebránil. Právo na informace lze omezit toliko zákonem a to za splnění dvou podmínek: předně že se tak děje za některým z účelů taxativně uvedených v čl. 17 odst. 4 Listiny (opatření v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví nebo mravnosti) a za druhé, že je takové omezení nezbytné, tzn., že cíle omezení jinak v demokratické společnosti dosáhnout nelze.

Šikanózní výkon práva žalobkyní se projevuje i v nyní projednávané věci. Výsledek kontroly u Národního památkového ústavu nijak nezasahuje do právní sféry žalobkyně. Formálně vzato sice žalobkyně může protokol o kontrole vyžadovat, a je i skutečností, že soud jak v této věci, shledal postup žalovaného i povinného subjektu v rozporu se zákonem o informacích, avšak takové jednání žalobkyně, potažmo osoby, která jedná jejím jménem, postrádá racionální jádro.

Jak tento, tak i jiné případy podání žalobkyně demonstrují, že činnost žalobkyně a její svérázný přístup k právu na přístup k informacím do značné míry zatěžuje nejen soudy, ale i správní orgány. Postup žalobkyně potvrzuje úvahu, že žalobkyně ve skutečnosti nemá zájem na tom, aby získala informace co nejméně zatěžující cestou, a proto se nejeví být nereálnou úvaha, že hlavním smyslem podání této žaloby byla nikoli věc sama, ale náklady řízení. Ve všech těchto okolnostech, s přihlédnutím k množství a způsobu vedení sporů žalobkyní, soud spatřuje důvody hodné zvláštního zřetele, pro něž žalobkyni, ač byla v meritu věci úspěšná, nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.